

MADAM BLAVATSKY

KÖKENLERİMİZ ve ÖLÜM SONRASI

Derleme
Lami Teksöz

İÇİNDEKİLER

Sayfa

SUNUŞ	1
-------------	---

BÖLÜM I – İNSAN

I.1- İlahî güç ve Oluşum.....	7
I.2- Evrenin bazı temel özellikleri.....	17
I.3- İnsan.....	19
I.4- İnsanın yedi unsuru.....	31

BÖLÜM II – ÖLÜM ve SONRASI

II.1- Ölüm.....	47
II.2- Karma ve Reenkarnasyon.....	51
II.3- Ölüm sonrası.....	57

SUNUŞ

Küçüklüğümüzde, ister yakınlarımıza ait olsun isterse hiç tanımadığımız kişilere; gördüğümüz her cenaze töreninden sonra en korktuğumuz şey, ne olduğunu bilmediğimiz “ölüm” olurdu. Ölüm hakkında kulak kabarttığımız hiçbir konuşma, merakla okuduğumuz hiçbir yazı aradığımız cevapları bulmamıza yardımcı olmaz, aksine, korkularımızı ve merakımızı daha da artırırdı.

Bir süre sonra, bulamayacağımız cevaptan umudu kesip Epiktetos’un “Ben varken ölüm yok, ölüm geldiğinde ise ben olmayacağım.” özdeyişine sığındık. Ağrıyan yerimizi iyi etmekten çok, beynimizin ağrıyı hissetmemesine çalışıyor gibiydik. Ne yaptıysak yapalım, ölümden olmasa bile ölüm sonrasının bilinmezliğinden doğan korkumuz içimizde bir yerlerde kronik bir hastalık gibi kaldı.

İşte bu nedenle, ölüm sonrası gibi çok özel ve bilinemeyen bir konu hakkında her şeyden önce kendi zihnimde doğru ya da yanlış, ama kendisiyle tutarlı bir teori oluşturmayı ve bu teoriyi başta geride bırakacaklarım, sevenlerim, dost ve arkadaşlarım olmak üzere herkesle paylaşmayı amaçladım.

Çoğu kez birbiriyle çelişen çeşitli kaynakları da inceledikten sonra Ukrayna doğumlu Madam Helena Bravatsky’nin (1831-1891), kendi iddiasına göre insan ruhunun tarihi ve gelişimi konusunda bilgi sahibi olan iki Yüce Ruh’un (Mahatma) da yardımıyla yazdığı 1888 tarihli “The Secret Doctrine, the Synthesis of Science, Religion and Philosophy – *Gizli Öğreti, Bilim, Din ve Felsefenin Sentezi*” kitabını temel aldım. Çünkü:

- Tek ve tek olduğu için doğal olarak aynı tanrıyı anlatan kutsal kitapların birbirlerini tamamlaması ve insanlığa detaylı ve tamamlanmış bilgiler vermesi beklenirken, benzetmeler kullanılması

ve sözcüklerin görünür anlamlarından başka anlamlar da içermesi yüzünden tamamlanmış bir bilgi dağarcığına sahip olmak mümkün olmamaktadır.

- Bireysel olarak insanların, toplumların ve hatta dinlerin bir zaafı; kendi düşünce ve inanışlarının doğru olduğuyla yetinmemeleri ve kendi düşüncelerinin doğruluğunu anlatmaktan çok, şu ya da bu yolla, farklı düşüncelerin yanlışlığını anlatmakla zaman harcamakta olduklarıdır. Her yeni düşünce, her yeni inanç ve her yeni din, varlığını ve sürdürülebilirliğini neredeyse diğerlerine gösterdiği tepki ölçüsünde sağlamaktadır. Günlük yaşamımızda görebileceğimiz binlerce örneklerden bir tanesi bence, İslâm'da "De ki: Mutlak varlık olan Allah tektir. Kendisine herşeyin muhtaç olduğu Allah. O, ne doğurdu, ne de doğuruldu. Hiçbir ortağı da yoktur." anlamındaki İhlâs sûresine yapılan vurgunun, Hz. İsa'nın Tanrı'nın oğlu ve hatta Tanrı olduğunu savunan Hristiyan dinine karşı bir tepkiyi göstermesidir. Oysa gariptir ki, ne sıradan bir Hristiyan ve ne de sıradan bir Müslüman, kastedilenin gerçekte ne olduğunu bilmektedir. Kullanılan sözcüğü hatalı algılamalarının kurbanı olmuşlardır.

- Kim olursa olsun; insan her şeyi içine doğduğu ve içinde büyüdüğü ortamın verdiği ve kemikleştirdiği düşünce yapısıyla yorumlamaktadır. Bunun dışına çıkabilen yok gibidir; İsveçli bilim adamı, filozof ve din bilimcisi Emanuel Swedenborg (1688-1772), Caithness Kontesi Marie Sinclair (?-1895) ve hatta günümüz din bilimcilerinden Huston Smith bile. Bunlardan kimi yaşarken kendisine gösterilen cennetin Hz. İsa'nın şeklinde olduğunu, kimi Müslümanların ölümlerinde ruhlarını karşılayan meleklerin bir zamanlar Müslümanken daha sonra Hristiyan olduklarını ve kimi de Hz. Muhammed'in çok iyi bir şair olduğunu iddia etmektedir.

Bu ve benzeri aksaklıklardan kurtulabilmek için, Madam Blavatsky'in kurucularından olduğu ve “Tanrı Bilgeliđi” anlamına gelen Amerikan Teosofi Derneđince kendisinin ölümünden sonra yayınlanan dökümanları da dikkate almadım. Anladığım kadarıyla, başka öğretilerde de olduğu gibi “Gizli Öğreti-The Secret Doctrine” de değiştirilmekte ve zamanla içine “sızan” Kabalist inanışlara doğru kaymaktadır.

Ben ne bir yazar, ne de bir din bilimcisiyim. O yüzden, ana hedefim olan “ölüm sonrası”na ulaşabilmek fazla oyalanmadım. Örneğin, Dünya gezegeninden bahsederken diğer gezegenlerle, astral boyuttan bahsederken o boyutta bulunan diğer varlıklarla ilgilenmedim. Bir anlamda, uzak bir ülkeye giderken hangi ülkeler ve hangi şehirler olduğunu farkettim ama, o şehirlerin yaşamlarını anlatmak için zaman kaybetmedim. Yine de, hedefim hakkında sorulabilecek en basit sorulara kısaca değindim. Örneğin: ölüm sonrasını anlatırken ölümden sonra nelerin ölüm sonrasında kaldığına; ölüm derken nelerin öldüğüne, insan derken kastedilen insanın ne olduğuna, dünya derken dünyanın ne olduğuna, evren derken evrenin ne olduğuna değinmek zorunda kaldım. Yazarken de, yola çıktığım yerden başladım yazmaya ve sırasıyla ilahî güç, evren, dünya, insan, insanın unsurları, ölüm ve sonrasına ulaşıtm.

Salyangoz satmıyorum. Ama başkalarının salyangoz da yediklerini ve üstelik lezzetli bulduklarını anlatmaya çalışıyorum.

Üç ay önce, ölüm sonrası hakkında bir şeyler yazmak istediğimi söylediğimde, o klasik soruyla karşılaşmıştım: “Nereden bileceğiz, ölüp de geri gelen var mı ki?”

İşte bu kitap onun cevabı: “Evet. Var. Hem de hepimiz...”

Saygılarımla. *Ankara, Ocak/2014*

BÖLÜM I

İNSAN

“Gerçeğin kendisi tüm dinlerin üstündedir...”

I. 1- İLAHÎ GÜÇ VE OLUŞUM

Evrenin kökeni ve gelişimin nedenini bazıları doğrudan Tanrı'nın yaratmasına, bazıları da herhangi bir Tanrı'nın müdahalesi olmaksızın sadece evrime dayandırır. Her iki tez de eleştirilere açıktır. Eleştiriler şu iki temele dayanır: Evrimcilere yapılan eleştirilerin ana düşüncesi, evrimin kendi başına bir güç değil bir süreç; bir neden değil, evrensel bir yasa olduğudur. Diğer yandan Tanrıcular evrensel yasaları Tanrı'nın kendisi olarak nitelemişler, O'na bir kişilik ve insansı karakterler vermişler ve türlü güçler, yetenekler ve sıfatlarla donatmışlardır.

Doğu felsefesi ateist değildir ama, tarif edilemeyecek kadar yakışıklı, ezelden ebediyete kadar altın bir tahtta oturup teker teker tüm tebaasının kaderlerini yöneten bir Tanrı imajını kabul etmez. Bununla birlikte, tanımlayamadığı, çünkü tanınabilmesinin imkansız olduğu; bilemediği; çünkü bilinmesinin imkânsız olduğu; görünen evrende kullanılan tarif ve sıfatlar yükleyemediği, çünkü yüklemesinin imkânsız olduğu bir ilahî varlığa, **Mutlak Bir'e** inanır.

Tüm felsefenin ana amacı Mutlak Bir'in tanınması, bilimsel tüm araştırmaların hedefi doğanın yasaları, tüm sanatın ve çabaların özlemi yaşam, tüm insanların yüreklerindeki özlem kendi özüdür. Uzay, zaman ve nedenselliğin ötesinde, tüm bunları içeren ve kendisinde açığa çıkaran bir öz vardır ve gerek felsefeciler ve gerekse bilim adamları o Öz'ün ne olduğunu anlamaya çalışmaktadırlar. Bilinen her maddî oluşumun, duyguların, düşüncelerin ve arzuların arkasında o Öz vardır ve o öz, Mutlak Bir'dir.

Mutlak Bir, insan düşüncesinin sınırlarını aşar. Ebedî, sınırsız, değişmezdir. Ebedîdir; çünkü ona ne başlangıç, ne de son belirlenebilir. Sınırsızdır; çünkü onun dışı yoktur. En iyi şekilde, merkezi her yerde ama çevresi hiç bir yerde olan bir daire ile

sembolize edilebilir. Değişmezdir; çünkü değişme gösterebilecek tüm niteliklerden bağımsızdır.

Mutlak Bir'den görünmeyen ve görünen evrenin, ruh ve maddenin oluşması, karanlıkta uyuyan Mutlak Bir'in yedi evrelik bir süre için **yeniden uyanması** olarak tanımlanır. Yeniden uyandığına göre, bu uyanış, bu dönüşüm ilk ve son kez oluşuyor denilemez. Mutlak Bir periyodik olarak “uyanmakta”; ruhsal özden evren, güneş, gezegenler, elementler, bitki, hayvanlar ve insanlara kadar uzanan bir zincir sürekli olarak oluşmakta, fiziksel oluşumun tamamlanmasından sonra her şey ters yönde yükselerek Mutlak Bir'e geri dönmektedir. Öz'den maddeye ve maddeden yeniden öze dönüş süresi 100 Brahman yılı olarak belirtilmekte ve bu tam döngünün süresi 311.040 milyar dünya yılına eşit sayılmaktadır.

Mutlak Bir, “uyanışında” kozmik bir yumurtanın çatlaması gibi, Ruh ve Maddeye yansır. Ortaya çıkan ruh ve madde, Mutlak Bir'den ayrı değil, Mutlak Bir'in değişmiş, dönüşmüş ve yansımış kendisidir. Başka sözcüklerle, Madde uzaya ve esîr'e, ruh ise bilince karşılıktır. Mutlak Bir-Ruh-Madde kutsal üçlü (teslis) kavramının esasını oluşturur: Mutlak Bir-Ruh-Madde; Baba-Anne-Oğul; Osiris-İsis-Horus ya da Sankristçedeki Parabrahman-Mulaprakriti-Brahman üçlüleri gibi.

Uzay ya da Esîr, her şeyi kapsama özelliğiyle, bütünlüğün sınırsız uzantısı ve ortaya çıkması, varolmasıdır. Esîr, eski çağlarda iddia edildiği gibi soyut bir kavram ya da hiçbir şey içermeyen boşluk değil, evreni oluşturan ve evrenin tümünü kapsayan, gazdan daha hafif yoğunluklu bir maddedir.

Esîr, henüz oluşmamış maddenin başlangıcını oluşturmaktadır

Ruh ya da Bilinç ise oluşturulacak maddenin tasarımını (idea) içermektedir. Burada, eski Yuna felsefesi Aristoteles'in öğretisinden yararlanmak mümkün. Aristoteles'e göre, örneğin bir masa yapımı

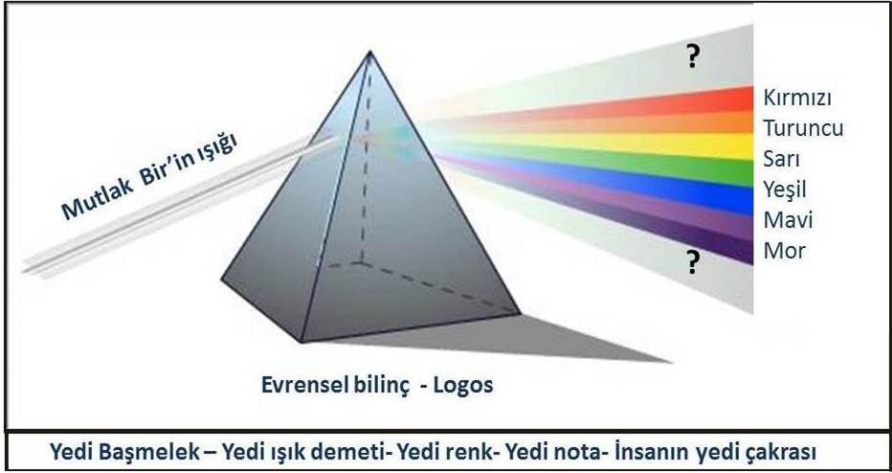
için önce tasarım (idea-ruh) ve malzeme (tahta-madde) , tasarımı gerçekleştirmek için de bir marangoz gereklidir. Tasarımla malzemenin, ruhla maddenin birleştirilmesini sağlayacak üçüncü bir unsur olarak, *Gizli Öğretî*'de Yaratıcı Enerji (Fohat) kavramı devreye sokulmaktadır. Fohat, evrensel bilinci maddeye yansıtan bir araçtır.

Mutlak Bir'in bilinç ve madde yönlerinin karşılıklı etkileşmesinden, ileride maddeyi yaratabilecek ve ona canlılık verebilecek Yaratıcı Enerji ortaya çıkar.

Yaratıcı Enerji, evrenin başlangıç gücüdür. Aynı zamanda evrenin her birimini ve her atomunu belirli tasarıma göre birleştiren güçtür. Doğanın tüm kuvvetlerini birleştiren evrensel enerjidir. Kör bir enerji değil, belirli amacı olan, bilinçli bir enerjidir. *Gizli Öğretî*'ye göre Fohat, kozmik bilinçle kozmik maddenin karşılıklı etkileşiminden ortaya çıkan bir enerjidir. Fohat, evrende yaratıcı enerji olmasının yanında, yok edici niteliğe de sahiptir.

Gizli Öğretî'de görülen şekliyle Doğu Felsefesi evrenin, nasıl adlandırılrsa adlandırılсын, bir mimar tarafından oluşturulmuş olduğunu kabul etse de bu mimar, gerçekte evrenin tek bir taşına bile dokunmamıştır. Evrenin tasarımını sağlamış olmakla birlikte, tasarımın gerçekleştirilmesini "usta" lara bırakmıştır. Evreni fiziksel olarak inşa edenler akıl gücünü taşıyanlar ve doğanın kuvvetleridir. Akıl gücünün sahipleri, kişiselleştirilmiş birer tanrı değil, Dhyan-Chohan (Başmelek)'lerden oluşan bir gruptur.

Yaratımın Mutlak ve kusursuz bir varlık tarafından gerçekleştirilmemesi nedeniyle; dünya üzerindeki sürekli yaratılış her zaman mükemmel olmayabilir ve yaratılanlarda zaman zaman boşluklara ve bozukluklara, hatta başarısızlıklara yol açabilir. Bu nedenledir ki, ne kollektif olarak bu Başmelekler grubu ve ne de herhangi birisi, ilahî saygının ya da tapınmanın konusu edilemezler. İnsanlar; evrensel, ilahi ruha yaklaşmak için sadece kendi ruhlarını; bir takım dini liderler yerine kendi güzel davranışlarını kullanmalıdırlar.

Çok sayıda yaratıcı gücün aralarında bir hiyerarşi bulunmaktadır. Yukarıdan başlayarak aşağıya doğru dağılan bir piramit yapısına benzer şekilde, ilk bölünme 12 burcun altındaki 12 ulu yaratıcıdır. Bunların görünen evrendeki yedisi birbirleriyle ve güneş sistemindeki yedi gezegenle bağlantılıdır. Tüm bu yaratıcılar, daha sonra sayısız sayıda ruhsal, yarı ruhsal ve eterik gruplara bölünmüşlerdir.

Yaratıcı gücün sayısız askerden oluşan bir orduya benzemesi ve Hindu'larda olduğu gibi bunların her birinden Tanrı olarak söz edilmesi, Doğu felsefesinde tek ve üstün bir tanrının inkâr edildiği anlamına gelmemelidir. Tek ve üstün tanrı anlamında kullanılan Mutlak Bir'le yaratıcı güç olarak görev yapan melekler arasındaki fark; Mutlak Bir'in "yaratan tanrı", meleklerin ise "yaratılan tanrı" olmalarıdır.

Mutlak Bir, sonsuzdur ve şekillendirilmemiştir. Yaratamaz; çünkü sonlu ve şekillendirilmişlerle ilişkisi olamaz. Eğer güneşlerden ve gezegenlerden bir bitkinin yaprağına ve bir toz tanesine kadar, gördüğümüz her şey mutlak bir mükemmeliyetlik tarafından

yaratılmış olsaydı, yaratılan her şey de yaratıcısı gibi mükemmel, ebedî ve şekillendirilmemiş olurdu. Oysa doğada milyonlar ve milyarlarca kusurlu ve eksik şeyler bulunması; bunların, adları ne olursa olsun, ister başmelek isterse melek, mükemmel olmayan yaratıcılar tarafından yaratıldıklarının kanıtıdır.

12 burçla temsil edilen ulu yaratıcıların altında kalan 7 gezegensel yaratıcı güç; Venüs, Merkür, Mars, Jüpiter, Satürn ve bunların dışında kalan iki başka gezegendir. Bu iki gezegenin Güneş ve Ay olduğu düşünülmüş olsa da, gerçekte gizemli Vulcan gezegeni ve Ay olduğu sanılmaktadır. Neptün ve Uranüs, yedi kutsal gezegen olarak bilinen gezegenlerin arasında sayılmamaktadır. Bunun nedeni, bu gezegenlerin ya doğrudan doğruya bizim gezegenle ilişkisi olmadığı ya da bizim güneş sistemimize dahil olarak görünseler de aslında başka sistemlerin parçası olduklarıdır.

Gezegensel yaratıcı güç hiyerarşisinin her bir yaratıcısı, tek bir varlık değil, gruptur. En yüksek gruptan aşağıya doğru sıralanışıyla bunlar,

1. İlahî Alevler,
2. Ateşten ve eterden oluşan Gökküre Varlıkları (bir başka tanımla, dünyamızla doğrudan ilgili Evrensel Tek Benlik),
3. Nefes, ruh ve akıldan oluşan Üçlü,
4. Atomik Formlar;
5. Başmelekler (Dhyana-Chohan'lar).
6. Eterik bilinçli varlıklar ve
7. Yerküre ruhlarıdır.

Yaratıcı güçlerin her birinin tanımı ve bir anlamda görev ve yetkilerinin neler olduğu, bu dökümanın hedef ve ilgisi dışındadır.

Gizli Öğreti'nin diğer düşünce sistemlerinden ya da dinlerden önemli bir farkı, bizim güneş sistemimizde olsun olmasın evrende Batı'daki melek kavramı gibi ayrıcalıklı varlıklar bulunmamasıdır. (Burada Başmeleklerden söz edilse de, bu sırf, Türkçe sözcük karşılığı bulma zorlamasından kaynaklanmaktadır). Bir Başmelek, ne başmelek olarak doğabilir ve ne de bir başka yerden ansızın gelerek

başmelek olarak görünebilir.

Mutlak Bir'den başlangıçta çıkan Başmelekler (Dhyān-Chohan) hariç olmak üzere, yine melekler olarak adlandırmak zorunda kaldığımız diğer kutsal varlıklar, bulundukları bilinç düzeyine gelebilmek için yedi aşamalı evrimden geçmek zorundadır. Her kutsal varlık ya bulunduğu boyutta kendi ve sadece kendi çabalarıyla yükselmiş bir **insandır** ya da bir başka boyutta, yine **insan** olarak gelişimini tamamlamış ve bizim sistemimize melek olarak gelmiştir.

Evrende görünen her maddenin kökeni, **Akaşa**'dır. Tüm uzayı kapsayan temel cevher olarak tanımlanır. Fiziksel anlamda madde değil ama, maddenin kökenidir ve görünmez. Bir anlamda, maddenin oluşumuna yol açan titreşimlerdir. Akaşa, titreşimleriyle eter denilen, maddenin gaz, sıvı ve katı olarak bilinen hâllerine göre yoğunluğu çok düşük; akışkan özünü oluşturmuştur. Kozmik maddenin meteorolojik bir hortuma benzer biçimde bir hareket kazanması, nebula'yı ve sürekli olarak dönmeye devam eden nebula da gittikçe yoğunlaşarak güneş sistemlerini ve gezegenleri oluşturmuştur.

Gizli Öğreti, evrende temel olarak yedi elementin bulunduğunu belirtir. Bunların dördü, bugün bilinen Ateş, Hava, Su ve Toprak'tır. Beşinci element, yarı-madde olan Eter'dir. Geriye kalan iki element henüz insanın algı alanının dışında bulunmaktadır.

(NOT: Avrupa Nükleer Araştırmalar Organizasyonu "CERN"; web sayfasında, dünyanın en güçlü parçacık hızlandırıcılarını kullanarak evrenin neden yapıldığı ve nasıl başladığı hakkında cevaplar aradığını belirtmektedir!)

Gizli Öğretî'de yedi sayısının önemi büyüktür. Çünkü evrende ne varsa, hepsi de evrimlerini tamamlamak için yedi dönemden geçmek zorundadır. Güneş ve gezegenler dahil.

Her gökküre yedi gökküreden oluşan ve adına gezegenler zinciri denilen bir sistemin parçasıdır ve fiziksel madde boyutunda görülebilen sadece bunlardan birisidir. Bunlardan birisi olan Dünya

da, süregelen evrimi için ilişkili olduğu ama görünmeyen altı gökküreye sahiptir.

Görünmeyen altı gökküreyle birlikte oluşan her zincir, fiziksel dünyada görülen gezegenin adıyla anılmaktadır. Örneğin, Dünya'nın oluşturduğu zincir "Dünya Zinciri", Ay'ın oluşturduğu zincir "Ay zinciri", Venüs'ün oluşturduğu zincir "Venüs zinciri"vb.

Gelişimine 1. aşamadan başlayan her gökküre, 4. aşamaya gelinceye kadar kademeli olarak fiziksel gelişimini tamamlamış olacaktır. Fiziksel gelişimini tamamladığı 4. aşamadan sonra, gittikçe yükselerek fiziksel niteliğini kaybetmekte, buna karşılık ruhsal niteliğini artırmaktadır. İçinde bulunduğumuz Dünya, 4. aşamada ve fiziksel gelişimini tamamlamış durumdadır. Daha önceki 3 gökküre, ömürlerini tamamlamış ve yok olmuşlardır. Dünya bundan sonra sırasıyla 5., 6. ve 7. aşamalara geçecek ve bugünkü fiziksel gökküre yok olacaktır.

Bugün bizim uydumuz olan Ay, bir zamanlar yaşayan bir gezegenken yedi dönemden olan zincirini tamamlamış ve artık ölü bir gökküre haline gelmiştir. Bugün Dünya'da insan olarak yaşayanların ataları, daha önce Ay zincirinde yaşamış ve evrimlerini tamamlamış insanlardır.

Zincirdeki her evrim, ancak 7 devir ve yedi kök ırktan sonra tamamlanmakta ve bir sonraki aşamaya geçilmektedir. Bugün dünyamız zincirin 4. halkasında ve insan olarak gelişimini tamamlayabilmesi için gerekli yedi devrenin beşinci devresinde bulunmaktadır. Zincirin bir sonraki (beşinci) halkasına geçebilmesi için dünyada tamamlaması gereken iki devre bulunmaktadır

Gezegenler zinciri konusunda dikkate alınması gereken en önemli nokta, zincirin içindeki yedi halkada bulunan gökkürelerin hepsinin sadece bir gökküre kütlesi içinde olduğu ve bunların birbirinin içine geçmiş olduklarıdır. **"Birbirlerine bağlı ya da birbirleriyle ilişkili değil, aynı kütlenin içindedirler"**

DÜNYA ZİNCİRİNİN 7 GÖKKÜRESİ		
1	7	1. ve 7. Gökküre
2	6	2. ve 6. Gökküre
3	5	3. ve 5. Gökküre
DÜNYA	4	4. Gökküre
		İlk ve son Soyut boyut
		Yaratıcı boyut
		Özsel boyut
		Fiziksel Boyut

(NOT :Yaratılış ve evrim, kökenimiz ve atalarımızla ilgili arayışlarımızda Darwinizmle Tanrıcılık, bilim ve metafizik birbirlerine zıt teorilerdir; ancak, iki teoriden sadece birini seçmek bir zorunluluk değildir. Allan Blooms'un söylediği gibi, en başarılı diktatörlük, topluma belirli fikirleri kabul ettirmek değil, diğer alternatiflerin de olduğunu unutturmaktır. Doğadaki tasarım, akıllı bir tasarımın eseridir ve bir tasarımcının olmasını gerektirir. Paleontoloji ve moleküler biyolojinin daha ileriye gidemediği hallerde, metafizik devreye girmektedir.

Anlaşılabilir bir köken ve atalar teorisi sadece biyokimya ve biyoloji açısından değil; bilincin de kökenini ve gelişimini, doğanın güçleriyle madde ile olan ilişkisini, düşüncenin ortaya çıkmasını ve farkındalığı olan organizmaların varlığını da açıklayan bir teori olmalıdır.

Evrensel düzeyde, Edwin Hubble'ın 1929 yılında kozmik rengin, kıızıllığın değiştiğini keşfetmesi, Big-Bang (Büyük Patlama) teorisinin gelişmesini sağlamıştır. Ancak, matematik ve kuantum fiziğinin gelişmesi, evrenin üzerinde daha başka evrenler de olabileceğini düşündürmüştür. Sicim Teorisi, uzay ve zamanın başlangıçtan beri var olduğunu, büyük patlamanın başka bir boyutla fiziksel boyut arasında bir köprü olduğunu öne sürmektedir. Evren periyodik olarak doğmakta, ölmekte ve yeniden doğmaktadır.

Eğer görünen evren bir tasarım sonucu ise, bilinmeyen tasarımcı kim ya da nedir? Doğadaki başarısızlıklar ve bozukluklar, evreni mükemmel ve tek bir tasarımcı-yaratıcının değil, belki de bir kurulun ya da birçok mimar ve inşaatçının oluşturduğunu akla getirmektedir.

Mutlak Bir'in periyodik olarak uyuyup uyanması belirli bir yasaya bağlı ise, yasa koyucu nedir? Görünüşe göre Doğu Felsefesi, insanlar tarafından nasıl olsa bilinmesi ve anlaşılması mümkün olmayan asıl yaratıcının ne olduğunu öğrenmek konusunda fazla da meraklı değildir.

“Peki ama Sokrates, ne olduğunu bilmediğin bir şeyi nasıl araştırabilirsin? Araştıracığın şeyin ne olduğunu bilmiyorsan, nasıl araştıracaksın? Eğer aradığını bulmuş olsan bile, aradığının o olduğunu nasıl bileceksin? – Platon, Menon 80”

YOKTAN VAR ETME ANLAMINDA YARATIŞ YOKTUR. SÖZ KONUSU OLAN SADECE DÖNÜŞÜMDÜR.)

I. 2- EVRENİN BAZI TEMEL ÖZELLİKLERİ

Bağlantılılık ve benzerlik : Bağlantılılık özelliği, evrenin değişik yerlerindeki hareketlerin birbirleriyle bağlantılı olduğunu ifade eder. Eski Hermetik deyişle, “Yukarıdaki ne ise, aşağıdaki de odur; aşağıdaki neyse yukarıdaki de odur”. Gizli bilimlerle ilgilenen kişiler bunu, bilinmeyen bir şeyi bilinen benzeriyle karşılaştırarak incelemekte kullanırlar, çünkü her ikisini de yöneten yasalar aynıdır.

Fizik ve geometri bilgisi insana oturduğu gözlemeyinden uzak yıldızların uzaklıklarını ölçme imkanı veriyorsa, aynı şekilde bağlantılılık prensibi de bilinmeyeni bilinen yardımıyla anlamaya yardım eder. Bağlantılılık ve benzerlik yardımıyla ulaşılan temel gerçeklerden birkaçı, herşeyin maddeden ya da bedenden oluştuğu, hareketin aktif enerjiden doğduğu ve bir bilinç içerdiğidir. Madde, çelik ya da sert bir granitten, çok hafif yoğunluktaki gaza kadar değişik durumlarda olabilirse, bilmediğimiz başka boyutlarda eterik bile diyemeyeceğimiz yoğunlukta başka maddeler ve canlılar da olabilir.

Nerede bir madde varsa, orada bilinç de, hareket de vardır. Bunlar hiçbir zaman birbirlerinden ayrılmazlar.

Yasa ve Düzen : Evren yasalarla yönetilir. Nedensiz bir oluş anlamında, şans diye bir şey yoktur. Kör şansa dayalı olarak görülen olaylarda bile, bilinmeyen yasalar ve düzen geçerlidir. Bu bakımdan, şans sözcüğünün kullanıldığı her yerde bilinmeyen bir neden ya da nedenler vardır.

Evrende aynı şartlar altında etki eden aynı nedenler, aynı sonuçları doğururlar. Her şey, belirli bir nedenden kaynaklanır. Bir kutudan masaya atılan zarda bile şanstın bahsedilemez. Çünkü atılan zarın alacağı konum, kutudaki konumuna, atılırken uygulanan kuvvete, atılma açısına, masanın durumuna vs. vs. bağlıdır.

Titreşim : Evrendeki her şey sürekli bir titreşim içindedir. Maddenin

her parçacığının ve her kütlenin titreşim içinde olduğu gibi, ışık, ısı, elektrik, manyetizm gibi doğa kuvvetleri de titreşim halindedirler.

Fiziksel dünya haricindeki boyutlarda da sürekli bir titreşim vardır; boyutları birbirlerinden ayıran da işte bu titreşim oranlarıdır.

Duygular bile titreşimler yaratırlar ve iki insanın duygularının uyuşması, duyguların titreşimlerinin aynı ya da birbirine yakın olmasındandır.

Ritm : Evrendeki her şeyde bir ritm vardır. Ritm, hareketin, değişimin ve etkinin belirli aralıklarla ve sırasıyla tekrar etmesidir. Ritmin en basit ve tipik örnekleri, bir sarkacın salınımı, Dünya'nın kendi etrafında ve Güneş'in etrafında dönüşü, metronomun hareketidir.

Ritmelerin tümünde belirli aralıklarla ters yönde tekrar eden bir hareket, değişim, eylem vardır. Tamamlanmış ritm, bir yörüngede dairesel olarak hareketi ifade eder, ancak, daire merkezinin de kendisininkinden daha güçlü bir ritm etkisiyle hareket ettiği hallerde, spiral, ileriye doğru bir hareket sözkonusudur.

Kutupluluk : Kutupluluk, evrendeki karşıtlıklar çiftini ifader. Her şeyin bir kutbunda kendi varlığının diğer kutbundaki bir karşıtı vardır. Kutuplaşmış karşıtları olan her şey, karşıtları dengelemiş bir birim oluşturur. En basit örneği, kendisi tek olduğu halde iki karşıt kutbu olan mıknatısdır.

Her zaman, yukarı ve aşağı, sağ ve sol, yüksek ve alçak, gündüz ve gece, sıcak ve soğuk, önce ve sonra, hızlı ve yavaş vb. gibi kutuplar vardır.

I. 3- İNSAN

Delphi'deki Apollon Tapınağında yazılı olan eski Yunan özdeyişini çoğumuz duymuşuzdur: "Kendini tanı".

Bizler soyağacımıza bakarak dünyadaki kökenimizi bildiğimizi düşünürüz. Bilim, insanın yapısını protoplazmadan itibaren inceleyerek, insanlığın fiziksel geçmişini bildiğini düşünür. Oysa ne modern zamanın filozofu ve ne de bilim adamı insanı psikoloji, akıl ve ruh yönünden incelemişlerdir. Bu yüzden, insan hakkında elde edilen bilgilerin eksik ve hatalı olması doğaldır. Oysa Evrensel Ruh, Akıl ve Madde üçlüsü içinde insanın yerini ve ilişkisini bilmek için psikoloji, akıl ve ruh açılarından da incelenmesi şarttır.

İnsan ve evren arasında çözülmez bir bütünlük vardır. Bu ikisi, Mutlak Bir'in iki ayrı görüntüsüdür.

İnsan mikro düzeyde bir evrendir. Aynı özden gelmekte ve aynı özellikleri taşımaktadır.

Yaşam bilinçtir ama tüm yaşam bilinçleri içinde sadece insan kendi farkındalığına sahiptir. Sadece insan, gelişimini tamamladıkça, evrensel bilince ulaşabilme potansiyeli taşır.

Ruh ve Madde köken olarak tek ve aynı olmakla birlikte dönüşüm aşamasına gelince her ikisi de kendi gelişmesini farklı yönde sürdürür. Ruh kademeli olarak maddeye dönüşmeye, madde ise saf ruhsal özüne doğru yükselmeye başlar. Negatif ve pozitif kutupların fiziksel dünyada devamlı olarak birbirlerine doğru çekildikleri gibi, ruh ve madde de, birbirlerine doğru çekilirler.

Ruh, gözleri olan ama ayakları olmayan birisine, madde ise ayakları olan ama gözleri olmayan birisine benzetilir. Madde ruhu omuzlarında taşımalıdır ki, her ikisinin birden gelişmesi mümkün olsun.

Doğa gibi, insanda da üçlü bir yapı vardır: İnsanın görünen fiziksel yapısı, yaşam enerjisini aldığı astral yapısı-ruhu ve bu ikisini gözetken ve koordine eden ebedî ve yok edilemez bilinci. İlk ikisi sürekli olarak değişir ama daha yüksek olan üçüncü yapısı değişmez. Eğer insan o ilahî bilinçle birleşebilirse, ölümsüz bir varlık olur.

İnsan, atom ve **monad** üçlü bir sistem oluşturur, oluşumunu sürdürür ve yeniden oluşturur. Hiç birisi diğeri olmaz ve hiç birisi diğerrinin yerine geçmez.

Doğu felsefesinin diğerr öğretilerinde olduğu gibi, **Monad** kavramı *Gizli Öğreti*'de de sık sık ve bir anlamda yaratıcı güç olarak kullanılmaktadır. Türkçe'de tam karşılığı olabilecek bir sözcük olmadığından ve yaratıcı güç olarak çok önem taşıdığından dolayı, tanımlanmasında yarar görölmektedir.

Gizli Öğreti, Monad'ı şöyle tanımlamaktadır :

“Biz insanlar için bölünemez ruhsal bir varlık. İlahi ve ruhsal atom.Yani “atomun ruhu”. Monad, biz insanların kavrayışına göre homojen ve görünmez olmasına karşın, tüm araştırmalarımızın hedefi olan fiziksel atom bölünebilir ve karmaşık parçacıklardan oluşur.

Monad'lar ebedi ve bireysel yaşam merkezleridir. Evrenin oluşumu ve yeniden Mutlak Bir'e çekilmesi arasındaki devre dışında da ölümsüz olduğu için yaşı olmayan; doğmamış ve ölmeyen; sonsuz sayıda ve herşeyin merkezi; evrenin nihai elementidir.

Monad'lar, bir tohumun çok sayıda başka tohumları doğurduğu gibi sınırsız bir zaman içerisinde yaşam içeren başka monad'lar doğururlar. Tüm monad'lar birbirleriyle ve doğdukları monad'la ilişki içindedir.

Monad , daha doğrusu onun ışını maddeye indikçe, sayısız sayıda ışın da onu takip eder. Yedi boyutun birinden diğerine geçerken kendini saklar ama daha sonra her bir boyutun içindeyken kendisini gösterir.”

Pisagor'a göre "Monad" tek demektir. Hiçbir benzeri olmayan önsüz-sonsuz yaşamı, tüm varlıkların bünyesinden çıktığı eril ateşi, Tanrı'nın kendisini simgelerdi. Sembolü bir nokta idi ve Yüce Varlığın yanısıra, İlahi Aklın, yani Hikmetin de simgesiydi. Hikmeti sayesinde kendisinden dışarı birşeyler veren ancak bu sırada hiç değişmeyen ve değişmez niteliğiyle eril olan Monad, Tanrı ile birlikte, onun yeryüzündeki tezahürü olan insanın da sembolüydü. Diğer bir deyişle Monad, hem Makrokozmu, hem de Mikrokozmu bünyesinde barındırıyordu.

Alman filozofu Gottfried Leibniz'e göre , dünyanın, varlıkların temelinde 'monad'lar (tek tek varlıklar, bölünmez özler) vardır. Monadlar kendi kendilerine hareket edebilen, algılayabilen temel varlıklardır. Monadların özü “kuvvet” olduğu için, ne bir şekli, ne hacmi, ne de parçaları vardır. Monadları özü “eylem” olan ruhsal noktalar gibi düşünmek gerekir. Bundan dolayı monadlar, kendi kendilerine harekete geçerler. Monadların her birinin edimi, geçmişin sonucu geleceğin belirleyicisidir.

Ruhsal Monad soyut ruh ya da nefes; insan monadı bedenlenmiş ruh, madde monadı ise değişime uğramış monaddır. Ruhsal monadın doğadaki üçlü varlığı, çekirdekçik (*çekirdeğin içinde protein ve RNA'dan oluşan mavi, yuvarlak yapı*), çekirdek ve hücreyle paralellik gösterir.

İnsan küçük bir dünyadır. Fiziksel bedeni dünya ile sürekli ilişkide iken ruhu da dünyanın ruhuyla birlikte yaşar.

Monad, evrim yasası tarafından ilk önce maddenin en alt formuna, minerale gönderilmiştir. Yedi devrelik bir süre taş içinde kaldıktan sonra taşın içerisinden çıkmış ve diyelim, liken olmuştur. Daha sonra tüm bitkisel maddelerden geçerek hayvana ulaşmıştır. Şimdi sıra hayvanın insan olmasına gelecektir. Tüm bu aşamalarda Monad, şekilsiz, duyusuz ve bilinçsizdir. Çünkü Monad, bilinç ya da ruh değil, sadece bir ışın, Mutlak'ın nefesidir. Gelecekte alacağı insan formu için malzemeye olduğu kadar ruhsal bir tasarıma ve evrim ve gelişmesinde kendisine rehber olacak bilince de ihtiyaç duyacaktır ki, yaşayan bir madde olmasına rağmen hiçbirisine sahip değildir.

Hiç kimse, insanın çeşitli güçlere sahip olduğunu inkâr edemez. Manyetik, sempatik, antipatik, dinamik, mekanik...Her tür güç ve fiziksel kuvvetler esas olarak biyolojiktir ama hepsi birleşince insanın Ego'sunu oluştururlar. Dünya üzerindeki her şeyin evriminin nihai hedefi insandır.

İnsanoğlunun dünyada ortaya çıkışı ne bugün geldiği noktadaki hâliyle birdenbire olmuş; ne de bir başka sistemde yaratılıp dünyaya getirilmiştir. Evrenin ortaya çıkışı, gökkürelerin, elementlerin, bitkilerin ve hayvanların olduğu gibi insanların da evrimi, ruhsal boyutlarda başlayan ve fiziksel bedenine sahip olmasına kadar uzanan çok uzun bir süreçte kademeli olarak gerçekleşmiştir.

Grafik :

Leonardo Da Vinci -

Orantılı İnsan

İnsanoğlu da, evrimini tamamlamak ve mükemmel bir “insan” olmak için yedi devreden geçmek zorundadır ki, bugün, beşinci gelişim aşamasındadır. Ruhsal boyuttan fiziksel beden elde etmesine ve fiziksel bedeninin akılla donatılmasına kadar geçen süre içinde ulaştığı beşinci devreden sonra, fiziksel bağımsızlığı gittikçe azalarak 6. ve 7.devrelerde evrensel bilincin bir parçası olacak ve Yüksek Benlik’le bir olacaktır. Her bir devre, her şeyde olduğu gibi insanda da yedili yapıda olacak ve yedi kök ırktan oluşacaktır.

İnsanoğlunun dünyadaki varlığını ve gelişimini başlatan en büyük güç, bir zamanlar canlı bir gökküre olmasına rağmen bugün ölmekte olan bir uydu hâline gelen Ay’dır. Ay, gökkürelerin ya da gezegenlerin daha önce sözü edilen yedi aşamalı gelişim zincirine dünyadan daha önce başlamıştır. Orada mükemmelliğe erişmiş ve artık birer yaratıcı varlık düzeyine gelmiş varlıklar da dünyadaki insanın “yaratılışında” rol almışlardır.

(NOT: Dünya'nın uydusu olan Ay'ın yüzlerce yıldır süren detaylı incelemeleri, Ay hakkındaki soruların cevaplardan daha fazla arttığını göstermektedir:

a) Dünya'nın yaşı 4,6 milyar yıl olarak tahmin edilirken, toplanan ay kayalarının yaşının 5,3 milyar yıl olduğu sanılmaktadır.

b) Kayaların altında bulunan toz tabakasının kimyasal yapısıyla, kayaların kimyasal yapısı farklılık göstermektedir. Bu da, kayaların bir başka yerden geldiğine işaret etmektedir.

c) Normal gezegensel yapıda ağır elementler çekirdeğe yakın ve hafif elementler yüzeye yakın olmasına rağmen, Ay yüzeyinde titanyum gibi çok ağır elementin bulunması, bunların bir yolla dışarıdan getirildiğini düşündürmektedir.

d) Ay yüzeyine yerleştirilmiş bulunan âletler, 7 Mart 1971 tarihinde yüzeyin üzerinde 14 saat boyunca bir buhar bulutunun geçtiğini kaydetmişlerdir.

e)Ay kayaları manyetik özellikler göstermesine rağmen, ayın kendisinde manyetik bir alan yoktur.....vb.

Don Ecker, UFO Magazine- Mart/Nisan 1995)

Daha önce sözü edilen Dünya Zinciri'nin birinci, ikinci ve üçüncü gelişim devrelerinde, dünya dışı varlık ya da güçlerden yardım alınmaksızın yaratılmış olan varlıklar çoğu kez su-adamı, korkunç ve kötü olarak tanımlanan canavarlar ve ruhsuz bedenler Başmelekler'in talimatıyla yok edilmişlerdir. Dünya ruhu, dünyada insan yaratılması için gerekli zamanı beklememiştir.

Zamanı gelince, Başmelekler periyodik dinlenme döneminde olan havaî Ay Lord'larını çağırarak yedi grup halinde ve yedi farklı bölgeye olmak üzere, dünyaya göndermişlerdir. Bu yer, Kuzey Kutbunda bozulmaz kutsal alan olarak anılan bir bölgedir. Ay Lord'larının kendi eterik ve astral formlarını dünya üzerine bırakmaları istenmiştir. Her biri farklı tür ve renkte olan bu varlıklar, gelecekteki insanın gölgesi olan astral bedeni oluşturmak ve fiziksel madde ile kaplamakla görevlendirilmişlerdir. İnsanın birinci kök ırkı ve Kuzey Asya'ya yerleşen ikinci kök ırkının bedenlerinde henüz kemik yoktur.

Lemurya'ya gelen 3. kök ırk, milyonlarca süren evrimi sürecine cinsiyetsiz olarak başlamış, daha sonra çift cinsiyetli hermafroditler olmuştur.

Hayvanlar âleminde çift cinsiyetin gelişmesi insanlardan daha önce gerçekleşmiştir. Üremenin yeni cinsel metodunu gören insanlar da aynı şeyi yapmaya başlamışlardır. İşte bu aşamada "akılsızlığın günahı" baş göstermiştir. Henüz bilince kavuşmamış bazı Lemuryalılar iri dişi hayvanlarla birleşerek orta ve yeni bir türün oluşmasına neden olmuşlardır. Bu nesil, çarpık ve kırmızı kıllarla kaplı, dört ayak üzerinde yürüyen canavarlardır. Bu yaratıklar, bugünkü dünyamızın maymunlarının atalarıdır. **İnsanın evrimleşme nedeni maymun değil, maymunun evrimleşme nedeni insandır.**

Bu kasıtsız trajediden sonra, tahminen 18.000.000 yıl önce bilge ruhlar, “onlara daha iyisini öğretilim, yoksa daha da kötüsü olacak” diye düşünerek dünyaya inmiş ve tüm insanlarda enkarne olmuşlardır. Böylece insana düşünce, farkındalık ve akıl getirmişler, kaba, hayvansı insanla daha yüksekteki Ego arasındaki bağlantıyı oluşturmuşlardır. Bunu gerçekleştirmek için doğal niteliklerini ve statüleri terkederek dünyaya inmişler ve deyim yerindeyse, fedakârlıkta bulunmuşlardır.

İşte bu yüce varlıklar, Hristiyan dünyasında cennetten çıkarak aşağıdaki dünyaya inen ve (yeryüzüne) Düşen Melekler – Fallen Angels olarak yer almaktadır.

Dördüncü kök ırk olarak, Atlantisli gelmiştir. Atlantisli önce Lemurya’ya gelmişler ve buradan dağılarak Atlas Okyanusunda, Platon tarafından “Atlantis” olarak adlandırılan kıtaya yerleşmişlerdir. Gerek Lemuryalılar ve gerekse Atlantisli bugünkü modern insanın görüntüsünden uzak, dev yapılı insanlardır. **Lemuryalıların en basit bir konuşma yetenekleri yoktur.** Konuşma ve lisan Atlantisli devrinde geliştirilmiştir.

Atlantisli devrinin ortalarına karşılık gelen bir zamanda, yüce varlıklar için “insanlığa açılan kapı” tamamen kapatılmıştır. Bundan sonra insanlar, kendi evrimlerini kendileri tamamlamak zorunda kalmışlardır.

Zamanı gelince Lemurya volkanik faaliyetler ve depremler nedeniyle yok edilmiştir. Üçüncü kök ırktan insanlığın daha sonraki devirlerine kalan, Paskalya adasındaki **dev heykeller** olmuştur.

Fotoğraf : Paskalya Adasında bulunan dev «Moai» heykelleri

(NOT: Paskalya Adası, Büyük Okyanus'un güneydoğusunda, Şili Cumhuriyetine bağlı küçük bir adadır. Adanın en önemli özelliği, Moai denilen, uzunlukları 20 metre ve ağırlıkları 50 tonu bulan dev heykellerdir. Heykellerin ne zaman ve kimler tarafından yapıldığı bilinmemektedir.

İlginç bir başka nokta, sayıları çok az kalan ada halkının, Pascuan olarak adlandırılan ve dünyanın başka hiçbir yerinde kullanılmayan bir dili kullanmakta olmaları ve bu dilin, sadece 10 sessiz ve 5 sesli harften oluşmasıdır.)

Atlantisliiler kendi kıtalarında muazzam şehirler inşa etmişler ve büyük bir uygarlık ve kültür geliştirmişlerdir. Ama hiçbir şey, olması gerektiği gibi gitmemiştir. Gurur, hırs ve bencil arzular artmaya başlamıştır. Artık “akılsız” olmaktan çıkmış Atlantisliilerin bazıları, kasıtlı ve istekle henüz akılla donatılmamış ilk Lemuryalılarla

birleşerek bu kez yine canavarı yaratıklar meydana getirmişlerdir. Şimdi Atlantisli, insan bedenine tapmakta ve görünen fiziksel yaşamın coşkusuna kapılmış durumdadırlar. İçlerindeki saf ve ruhsal ilahî kavramın yerine, kendi bedenlerine tapan Atlantisli, bazıları sihirbazlık, kara büyü ve özellikle cinsel kara büyü ritüelleri uygulayarak bugünkü dünyanın kötülüklerinin kaynağını oluşturmuşlardır. Tüm bunlar, Atlantis'in ve Atlantisli, çökmesine ve yok edilmesine yol açmıştır.

Atlantisli, ruhsal yeteneklerinin azalması ve bozulmanın gittikçe fazlaşması, bedenlerinde de değişikliklere neden olmuştur. Batı dünyası tarafından hatalı olarak alın ortasında yer aldığı sanılan ama gerçekte başın arkasında yer alan Üçüncü Göz, özelliğini yitirmiş ve zamanla tamamen kaybolmuştur.

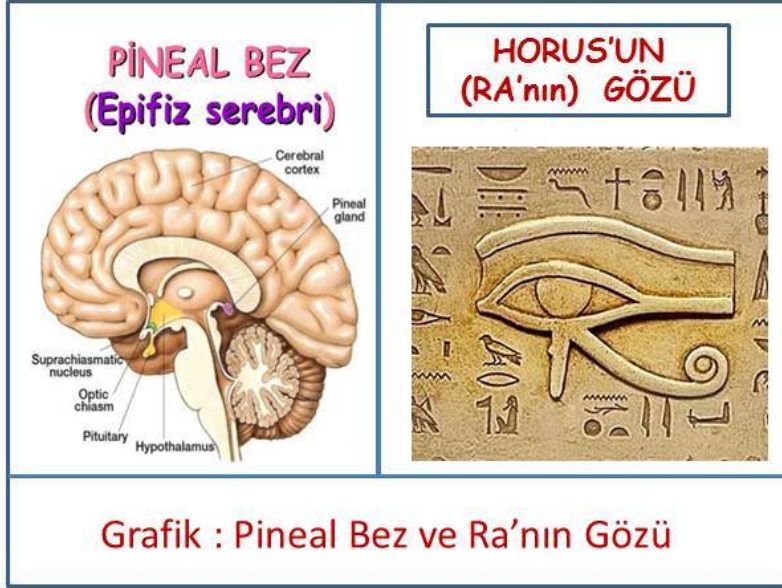
Üçüncü Göz'ün yerini bugün, beyinde bulunan ve uyarıldığı zaman durugörü yeteneği sağlayan pineal bezi (pineal gland) aldı. Ancak, pineal gland'ın doğru ve emniyetli kullanımının yöntemi insanların genelinden daima saklanacaktır. Çünkü bencil, ahlaksız ve güç açlığı içerisinde dirler.

Pineal Bez, beyinde 3. ve 4. Ventrikülleri birleştiren aqueductus Sylvius'un başlangıcının hemen üzerinde ve bir sapla 3. ventrikülün arka duvarına bağlı, 5-9 mm uzunluğunda bir organdır.

(NOT: Pineal bezin ana görevi, çevresel uyarıları nöroendokrin tepkilere dönüştürmektir. Uyarılar ışık, nem, sıcaklık, antijen, koku ya da magnetik alan gibi dış uyarılar olduğu gibi; psikolojik stimulus, otoantijenler ve kanser hücreleri gibi iç uyarılar da olabilmektedir.)

Diğer yandan, mistik anlamda insanda soyut kavramların başladığı yer olduğu ve işlevinin düşünsel yaşama boyut atlatmak olduğu düşünülmektedir.

Antik Mısır Tanrısı Ra'nın sembolü olan ve sürekli olarak her an her şeyi görme, bilme, gözetme ve izleme'yi temsil eden "Ra'nın Gözü"nü pineal bezle olan benzerliğine dikkat ediniz.)

Atlantis'in yok edilmesi zamanı gelinceye kadar, çeşitli adaların kademeli olarak batması devam etti ve sonunda, "kutsal olanların kurtarıldığı, kutsal olmayanların yok edildiği" son batış gerçekleşti. Bu olay, İ.Ö. 9564 yılında meydana geldi ve batan kıtanın son kara parçasına Poseidonis adı verildi.

Kaçıp kurtulabilen az sayıda insan, Aryan (Endo-Kafkasyalı) 5. kök ırkı oluşturdular ve önce bir zamanlar Aryavarta denilen Hindistan'dan başlayarak, bugünkü uygarlığın kökenini oluşturdular.

İşte bugünkü 5. kök ırkın insanları, gelecek ve çok daha muhteşem olacak 6. kök ırkının tohumlarını atmakla görevlidir.

I. 4- İNSANIN YEDİ UNSURU

İnsanın; Yüksek Benlik bütününe ait olmakla birlikte kendisini ilahî yaşamdan ayırması ve emanet olarak kullandığı bir bedenle, sadece yanılısamadan ibaret olan fiziksel dünyaya gelmesi iki ana amaca hizmet etmektedir: Kendi bireysel karmasından kurtulabilmek ve bilinç körlüklerinden dolayı kendisinden daha az şanslı milyonlarca insana yardımcı olmak.

*Gizli Öğreti'*ye göre insan, yedi unsurdan oluşan bir varlıktır. Bu unsurlar, fiziksel olarak doğanın yedi gücünün; aklî ve ruhanî olarak da yedi hiyerarşik varlığın insanda yansımalarıdır. Ölümlü ve ölümsüz yaşamıyla ilişkili olarak, bu unsurlar iki ana gruba ayrılır: Birinci grup, ilahî üç unsurdur ve Üçlü Unsur olarak anılır. Diğer grup ise daha az gelişmiş dört unsuru kapsar ve bu yüzden Dörtlü Unsur olarak adlandırılır.

Birinci Unsur : Fiziksel Beden (Sthûla Sharîra)

İnsanın fiziksel bedeni, yedi unsurundan en alt düzeydeki ilkinin oluşturur ve görünen bedendir. Amacı, moleküler etkinlikler yoluyla insanın bilinç merkezi ya da ruhu ile maddesinin ilişkisini sağlamaktır. Beyin ve sinir sistemiyle beş duyu organı, bulunduğu koşullar altında varlığını sürdürmek için çeşitli etkinliklerde bulunur.

İnsanların olduğu gibi aynı zamanda hayvanların, bitkilerin ve taşların bedenleri de, bakteri vs. gibi, herhangi bir mikroskobun göremeyeceği, gözlemleyemeyeceği tür canlılardan oluşur (1877 yılı). .

Tüm varlıkların fiziksel ve kimyasal yapı taşları aynıdır. Aynı görünmez canlılar hem dağın ve hem de papatyanın, hem insanın

ve hem de karıncanın, hem filin ve hem de ağacın yapısındaki atomları oluştururlar. Evrendeki her atom ve molekülse, aynı zamanda hem yaşam ve hem de ölüm vericidir.

Yaşamın yapıcı enerjisi altında bu görünmez canlılar (**Fohat'lar**) hücreleri ve bedeni oluştururlar. Bunlara yaşam enerjisinin sağlanması durduğunda, yokediciler haline gelirler; inşa ettikleri hücreler dağılır ve böylece beden parçalara ayrılır.

Saf fiziksel bilinç hücrelerin ve moleküllerin bilincidir. İhtiyaç duyduklarını kandan alarak, ihtiyaç duymadıkları reddetmeleri bu öz bilinçlerinin göstergesidir. İşlemler insan olarak bizim bilincimizin yardımı olmaksızın sürüp gider. Ruhbilimciler tarafından “bilinçdışı bellek” olarak adlandırılan bellek, doğrudan ve sadece bu hücre ve moleküllerin belleğidir.

Bizim hissettiklerimiz, hücrelerimizin hissettikleri değildir. Bir yaranın ağrısı beynimiz tarafından hissedilir ama moleküllerin oluşturdukları hücrelerin bilinci, ağrıyı hissetmeksizin hasar gören dokunun tamiri için harekete geçer. Beynimiz bilincine varmasa bile hücrelerin belleği aynı işlevi sürekli olarak tekrarlar.

Ruh, bu bedenin içinde iyi ya da kötü nedenler yaratarak sonuçlarını gözlemler, deneyimler ve dolayısıyla, bilgi ve bilgelik kazanır. Bu bakımdan, beden için ruhun okuludur denilebilir. Bedenin işlevi , ruhu moleküler bilinç alanına getirmektir.

Beden, duyulardan elde edilen algıların, ya da duymak, işitmek, tatmak, koklamak ve dokunmak gibi deneyimlerin kazanıldığı bir yapı değildir. Bu duyguların hiçbirisi fiziksel bedende yer almaz, daha içte bulunan astral beden tarafından algılanırlar.

Duyuların yerinin bedende olmadığını gösteren bir örnek, hipnozdur. Hipnoz halinde, hipnotize eden, deneğin gerçekte olmadığı halde belirli şeyler işitmesini, koklamasını vs. duyumlar algılamasını sağlar. Hatta, bir kişinin başını değil de sadece şapkasını görme talimatı alınca, denek, sadece havada asılı duran bir şapka görür. Eğer duyuların yeri beden olsaydı şapkalı kişiden gelen ışık titreşimleri retinadan beyine intikal ettirilecek ve fiziksel beyin hücreleri, kişinin tam görüntüsünü görebilecekti.

Fiziksel bedenin ölümü, kontrol eden yaşam enerjisinin hücreleri terk ederek kendi hâllerine bırakmasıyla oluşur ve artık koordine edilmeyen sayısız yaşamlar birbirlerini dağıtmaya başlayınca bedenin tümünde çürüme başlar. Beden artık düzenlenemeyen, dağınık yaşamların girdabı haline gelir ve bu yaşamların uyumlu çalışmaları ortadan kalktığı için yok olur. Ölüm, yaşamın bir yönüdür; bir maddenin yok olması da bir başkasının var olmasının başlangıcıdır.

İkinci Unsur : Astral Beden (Linga Sharîra)

İnsanın ikinci unsuru Astral beden, Eterik beden, Akışkan beden, Dizayn beden gibi adlarla tanımlanır. Fiziksel beden, bu astral bedenin tasarımına uygun olarak inşa edilmiştir. En uygun ad, her ne kadar Sankristçe olsa da Linga Sharîra'dır. Çünkü diğer adlar genellikle daha yoğun maddelerden oluşan bedenleri de tanımlarken, bu ad sadece ikinci unsuru tanımlar.

Astral beden, beş duyumuzla algılayabildiğimiz maddeden çok daha az yoğunluklu bir maddeden oluşmuştur. Bu madde, katı, sıvı ve gaz gibi madde kavramlarımızın ötesinde ve astral boyuttadır. Bu boyut durugörü ve birçok hipnotik fenomenin de bulunduğu boyuttur ve kendisini ancak bizim duyumsadığımız ve gördüğümüz maddeden çok daha ince olan bir ortamda gösterir. Astral beden, ait olduğu

fiziksel bedenin tam bir yansıması olup fiziksel bedenden ayrılabilse bile çok fazla uzaklaşamaz. Fiziksel bedenden ayrıldığı zaman, durugörüye sahip olanlar tarafından bedenin tamamen kopyası olarak ve bedene genellikle gümüş kordon diye adlandırılan ince bir sicimle bağlı halde görünür. Her iki beden arasındaki fiziksel bağ o kadar güçlüdür ki, bedenin birindeki küçük bir leke bile diğer bedende aynen görünür.

Astral bedenin fiziksel bedenden ayrıldığı hallerde fiziksel bedenin yaşamsallığında önemli derecede azalma, astral bedende ise bir enerji artması oluşur. Eğitimli bir uzmanın astral bedeni fiziksel bedenden ayrılmış olarak görebildiği durumlarda, fiziksel bedendeki renk koyulaşmış, gözler canlılığını yitirmiş, kalp ve ciğerlerin hareketi oldukça yavaşlamış ve vücut ısısı düşmüştür. Bu gibi durumlarda anı bir gürültü olması ya da içinde bulunan odaya dalınması çok tehlikelidir. Çünkü astral beden fiziksel bedene birdenbire çağırılacak, kalp ritmi artacak ve bazı hallerde ölüme yol açacaktır.

Astral beden fiziksel bedene canlılığı sağladığı için, geçici süre için ayrıldığında fiziksel bedenin moleküllerindeki enerji de azalacaktır.

Durugörü yeteneğine sahip olanlar, fiziksel bedende kol ve bacak amputasyonlarının olduğu hallerde de, astral bedende kol ve bacakları görebildiklerini belirtmektedirler.

Fiziksel bedenden ayrıldığı zamanlarda Astral beden, fiziksel dünyaya ait duyuları alamaz. Duyuların alım merkezleri Astral bedendedir ve bu merkezler fiziksel organlarla zihinsel algılar arasında köprü oluştururlar. Fiziksel evrenden alınan izlenimler fiziksel bedendeki molekülleri etkilerler ve titreşimlere neden olurlar. Bu titreşimler fiziksel bedende bulunan daha az yoğunluklu astral bedenin ilgili organlarına aktarılır. Daha sonra astral bedenden beyine yansıtılan titreşimler de, fiziksel beynin bilincini oluştururlar.

Rüyalarda ve trans hâllerinde ilk ve son aşamalar yoktur ve beyinde bir etki bırakamazlar. Beden hücreleri pasif olduğu için izlenimler astral bedende başlayıp astral bedende biterler.

Astral beden için ölüm, fiziksel beden ölümüyle aynı anlamdadır: kendisini oluşturan parçaların dağılması...

Üçüncü Unsur : Yaşam kıvılcımı (Prâna)

Evren'in tümü, tüm dünyalar, tüm insanlar, tüm mineraller, tüm bitkiler, tüm moleküller ve tüm atomlar, her ne varsa; Yaşam , Ebedî Yaşam, Sonsuz Yaşam, artması ve azalması mümkün olmayan yaşam okyanusuna gömülüdür. Bu büyük yaşam okyanusu, Sankristçe "Jiva" olarak adlandırılır ve evren sadece Jiva'nın görünür hâle gelmesi ve dönüşmesidir. Bir molekül kadar küçük olanından evren kadar büyük olanına kadar her organizma, kendisini Jiva'ya uydurmakta, bu evrensel yaşamın bir bölümünü kendi öz yaşamı olarak almaktadır.

Tamamıyla fiziksel bir bakış açısından, dünyadaki tüm yaşam doğrudan ya da dolaylı olarak kaynağını farklı tüm kuvvetler ve hareketlerin deposu sayılan güneşten alır. Isı, ışık, elektrik, manyetizm ve yaşam güçlerinin tümü, bu büyük kozmik enerji merkezinden gelmektedir. Gökyüzünden güneşi çektiğinizde, bu dünya en iyimser tahminle birkaç gün içinde uzayda amaçsız ve kararsız yüzen bir ceset olacaktır.

Şüphesiz, bu dünyadaki yaşamın sürdürülebilmesini olumlu ve olumsuz yönde etkileyen başka faktörler de vardır: Dünyanın ekseninin güneşe doğru eğimi, atmosferdeki nemin oranı gibi. Yine de dünyaya asıl yaşam veren güneşin kendisidir. Bu yaşam, güneşte meydana gelen hareket ve titreşimlerin, bilim adamlarının eter dedikleri bir aracı ile dünyaya iletilmektedir. Prâna'nın insan

bedeniyle ilişkisi de buna benzer. Güneşin titreşimlerinin, aracı işlevi gören eter tarafından iletilmesi gibi, Prâna da, fiziksel insan bedenine ulaşmak için aracı olarak astral bedeni kullanır. Okyanusta yüzen bir sünger düşünün: Okyanusun içinde yüzmekte, emerek içine almakta, her gözeneğini onunla doldurmaktadır. Süngerin okyanusun dışında olduğunu ya da okyanusun bir parçasını almış olduğunu düşünürüz. İşte her organizma okyanusta, Evrensel Yaşam'da, Jiva'da yüzen ve kendi yaşam nefesinde onun bir bölümünü barındıran bir sünger gibidir. Teosofide, asıl okyanustan alınan bu yaşam parçası Prâna olarak adlandırılır ve insanın yapısındaki Üçüncü Unsur olarak kabul edilir.

“Adem’in burnuna üflenene” yaşam nefesi sadece Prâna değil, Prâna ile birlikte insanın dördüncü unsurunun birleşimidir. Bu ikisi birlikte insanda, bir canavarda ya da böcekte yaşam nefesi olan Yaşamsal Kıvılcım'ı oluştururlar. Bu, insandaki hayvansal yaşamdır. Bu yaşamda astral beden, fiziksel bedenle Prâna arasında köprü ve iletişimi sağlar. Prâna en alt düzeyde, bilimin “mikropları” olarak açıklanmaktadır: bunlar fiziksel hücreleri inşa edenlerdir.

Bilim insan bedenindeki bakteriler ve diğer küçük organizmaları görebilir ve bunların içinde zaman zaman hastalıklara yolaçan anormal ziyaretçiler bulabilir. Ama teosofi, ister minerallerde ister insan bedeninde, havada, ateşte ve suda bulunan her molekül ve atomda bu tarz bir yaşam biçimi olduğunu ve tüm bedenini, bu yaşam parçacıkları tarafından inşa edildiğini düşünür. İşte Yaşamsal Enerji, hücrelerin inşa edilmesini mümkün kılar.

Evrendeki görünen her şey; bilinçli insandan maddeyi inşa eden bilinçsiz varlıklara kadar bu yaşamsal enerjidir. Şekilsiz ve yaratılmamış Tek Yaşam-Jiva, ancak moleküler evrene ulaştığında Yaşam Kıvılcımı-Prâna olur ve insanın üçüncü unsurunu oluşturur.

Paranormal Kütüphane'den araklanmıştır.

<https://www.facebook.com/groups/paranormalkutuphane/>

İnsandaki yaşam kıvılcımının, bitkideki ve hayvanlardaki yaşam kıvılcımından farkı yoktur. Yaşamın kıvılcımı ve dolayısıyla Yaşam'ın kendisi, evrenin her yerindedir.

Yaşam kıvılcımının kendi başına bir molekülü inşa etmesi ve moleküllerin oluşturduğu varlık çürüdüğünde molekülün canlılığını sürdürebilmesi mümkün değildir.

Dünya üzerindeki tüm yaşamların türü, doğada gördüğümüz her şeyin esası olan hücre yaşamıdır. Dünyanın kendisi de, tüm diğer dünyalar ve

güneşler gibi sayısız sayıda hücrelerden oluşmuştur ve yapısının bütünlüğü içinde hücre modeline uygunluk gösterir.

Erkek ve kadim plazmasının birleşmesinden oluşan tek bir hücre, bölünmek ve değişmek suretiyle tüm bir insan bedenini oluşturur. Bir başka deyişle, insan bedenindeki her bir hücre, holografik olarak orijinal hücreden bir parça içerir ve bu parça sayesinde, ilk hücrenin mirası birinden diğerine aktarılır. İlk hücre nasıl tüm hücrelere dağılıyorsa, Mutlak Bir de, evrenin her bir hücresine dağılmış durumdadır.

Dördüncü Unsur : Arzu (Kama)

İnsanın dördüncü unsuru, Arzu ya da Sankristçesiyle Kama'dır. Evrensel Bilinç, kaynağını Mutlak Bir'den alır ve insanın tüm unsurları da bu birliğin görünümlerinden biridir. Mutlak Bir'den yansıyan bilinç, atom-ruhundan başlayan ve yeniden dönüşüne

kadar uzanan periyodik hareketinde, maddenin içine birbirini takip eden sayısız giriş ve çıkışları sürecinde Kama'ya dönüşür.

Varlıkların atomdan başlayarak ilahî varlığa kadar olan tüm gelişme yolunda bir bilinç hâlinde bir diğer bilinç hâline geçerken öyle bir noktaya gelinir ki, beden içinde duygusal bilinç baskın olur. Bu noktaya ulaşan insanlar için, Arzu durumundadırlar denir.

Arzu hâli, arzunun tutku ve duygularla da birlikte varlığı yönetir duruma gelmesidir. Arzuda idrâk ve mantık yoktur. Bu yüzden insan, kendini bu unsura bağlayınca mantık bir tarafa itilir ve kişi, akılsız ve mantıksız bir hayvan haline gelir.

Arzunun her zaman akılsızlık ve mantıksızlığa dönüştüğü söylenemez ama daha yüksek unsurlar tarafından saflaştırılmadığı ve pasifleştirilemediği sürece, insana hükmeder durumda kalacaktır. Yine de Arzu, ve özellikle şefkat arzusu belki de varlığın en yüksek ve kutsal niteliğidir.

İnsanın dördüncü unsuru olan Arzu, insan doğasında kızgınlık, gurur, ihtiras, hırs ve benzeri değişik duygular yaratır. Bu unsur, hemen bir alt düzeyimizde bulunan hayvanlar âlemiyle ortak duygulardır. Bir anlamda, Arzu, ruhumuzun hayvansal yanıdır.

Arzu-Kama, en uygun şekilde hayvanlar aleminde incelenebilir. İnsanlarda başlıbaşına incelenememesinin nedeni, hayvanlarla ortak olarak, içgüdüden doğan Arzu'nun, insanlarda daha yüksek bir unsur olan düşünce ile de karışmış olmasıdır. Dolayısıyla, insandaki Arzu'nun bir yarısı hayvansal duyguları, diğer yarısı ise daha yüksek düşünce yeteneğini ifade etmektedir. Arzu ve düşüncelerin birbirlerine etki etme ve değiştirme özellikleri hariç, ortak yönleri yoktur. Gümüşle altın gibi birbirlerinden ayırırlar ama aynı potada eritilebilirler.

İnsanların düşünceye sahip olmaları gibi çok önemli özelliğinin dışında, onu hayvanlardan ayıracak hiç bir şey yoktur. Gerçekten de insan, hayvanlarla aynı moleküler yapıya, aynı gri beyin hücrelerine, aynı hatta bazan daha az yetenekli duyu organlarına sahiptir. Hayvanlarda olduğu gibi doğar, onların beslendiği gibi beslenir ve onların öldüğü gibi ölürler. İnsandan düşünce ve ayırt etme yeteneğini çıkardığınız zaman elinizde kalan sadece zavallı bir hayvandır.

Zaman zaman, hayvanlarda da insanlarınki gibi bir bilincin görüldüğü ve sık sık onların insanlardan daha keskin duyulara sahip olduğu bir gerçektir. Bilimciler, hayvanların da insanlar gibi ruhları olduğunu, ancak henüz insanlardaki kadar gelişmemiş olduğunu iddia ederler ki, teozofistlerin tamamıyla katıldığı bir olgudur. Ta ki, insana düşünce ya da düşünen bir ruh gelerek mantık ve ayırt etme ışığı getirinceye , o ışıkla birlikte geçmişteki anılarını tazeleyinceye kadar. İşte o zaman, önce akılsız ve mantıksız olan insanın duygusal zevkleri ve bu zevklere duyduğu arzu da binlerce kat artar.

İlk dört unsurdan oluşan varlık, düşüncesi olmayan bir insandır. İnsanı insan yapan düşüncesidir. Fiziksel bedeni vardır, astral bedeni vardır, canlılık taşır ve ruhu vardır, duyguları vardır ama mantıksız duygulardır, ve hâlâ kendisine bir aşama daha yüksekteki aklın gelmesini ve dokunuşuyla onu insan yapmasını beklemektedir.

Beşinci Unsur : Düşünce (Manas)

Manas sözcüğü, Sankristçeden gelir ve kökü, düşünmek fiilidir. Batıda Akıl olarak tanımlanan, bizim içimizdeki Düşünen'dir.

Düşünce, herhangi bir varlığı, herhangi bir bireyi gerektirir. Düşünce ya da düşünen, içimizdeki ölümsüz kişilik, gerçek “Ben” dir. Bir ruhu,

göksel varlığı düşünün: Nasıl adlandırırsak adlandıralım, asıl doğası itibarıyla ilahîdir ama henüz Mutlak Bir'e ulaşabilecek kadar saf değildir; hedefine ulaşabilmesi için yapısını tamamen arındırmak zorundadır. Mutlak Bir'e ulaşabilmesi ancak, bireysel olarak evrendeki fiziksel ve ruhsal her deneyim ve duygulardan geçmesiyle mümkündür. Bu bakımdan, daha aşağı düzeydeki deneyimlerden sonra da insan olarak, daima daha yükseğe tırmanmak zorundadır.

İnsanda kişiselleştirilmiş olan akıl, kesinlikle madde değil, insanın et ve kemiği içine hapsedilmiş gerçek Ego'sudur. Kişiselleşmiş düşüncenin, Ego'nun çoğulu, Sankristçede Manasaputra olarak tanımlanır ve Evrensel Aklın Çocukları anlamında kullanılır. İlk dört unsuru ağır ağır tamamlanmış ve hayvansal bir insan olmuş varlık, artık kendisine aklın da gelmesini ve bedenine yerleşmesini beklemektedir. İşte Manasaputra-Aklın Çocukları bu aşamada dünyaya gelir ve insanın hayvansı yapısını ele geçirirler. Bireylerdeki akıl-ego, ölümsüzdür ve kendilerini evrensel düşünceden ayırmışlardır. Bu ego, birçok kez dünyaya gelip gider ve geçmiş yaşamlarının tüm deneyimlerini birleştirir.

Kişisel akıl (manas), evrensel aklın, bir anlamda bir havuzun, her bir insanda bulunan ve sadece o insana özel olan, bedenin ölümünden sonra da kişiselliğini, özel oluşunu koruyan bölümüdür.

Şimdi, geçmiş yaşamlarında doğurduğu nedenlerin sonucu olarak kendisine uygun bir ailede dünyaya gelmiş olan Ego'nun durumuna bakalım: Teozofide çok önemli yeri olan reenkarnasyonu incelemeyi daha sonraya bırakarak, diyebiliriz ki, Ego, doğumdan önceki zamanda fiziksel evrenin dışındayken, işgal edeceği yaşam evinin, bedenin inşa edilmesini beklemektedir. İçinde yer alacağı bedenin moleküler yapısına hiç bir şekilde etki etmesi mümkün değildir. Kendi amaçlarına uygun bir fiziksel bebeğe girdiği andan itibaren iki ayrı nitelik kazanırlar. Birincisi, dünyaya o gelişlerinde kullanacakları

beden içindeki akıl, diğeri ise, daha yüksek boyutlardaki ego. Birincisine Alt akıl, diğesine Üst akıl denilir.

Alt akıl (lower manas) bir eliyle bedenın dördüncü unsuru olan Arzu (Kama)'ya tutunmakta, diğeri eliyle de atası olan Üst akla tutunmaktadır. Artık, ya Arzu tarafından aşağıya doğru çekilecek ve dördüncü unsurundan sonra yükseleceğı beşinci, altıncı ve yedinci evrensel unsurlardan koparılacak, ya da dünyadaki ömrünü daha aşağıdaki unsurların esiri olmadan tamamlayarak edindiğı saf ve temiz deneyimlerini yeniden kendi kaynağına taşıyacaktır.

Dünyadaki yaşamda Arzu (Kama) ve Alt Akıl birleşmekte ve Arzu Akıl (Kama-Manas) olarak adlandırılmaktadır. Arzu, hayvansı ve duygusal elementleri sağlamakta; Alt Akıl ise bunları toplayarak fiziksel beyindeki akıl haline getirmete ve belleğıne almaktadır. Bir alevle mum yaktığımızda oluşan mum alevinin rengi mumun özelliğıne bağılı olarak nasıl değışik olabiliyorsa, her insanın içindeki aklın yaktığı beyin ışığı da arzularının ve beyninin yapısına dayalı olarak değışik olacaktır. Eğer arzu özellikleri daha güçlüyse, akıl ışığını köreltecektir. Diğeri yandan organ olarak beyin kusurlu ve gelişmemiş ise, akıl ışığını donduracak ve dış dünyaya doğru parlamasını önleyecektir.

Bir insanın içindeki deha, Ego'nun insan hamuru içindeki çabalarının başarılı olması ve dışarıya ışık vermesidir. Newton, Shakespeare ve benzerleri gibi dehaların diğeri insanlardan farkı, Ego'larının dağınık ve mantıksız arzuları tarafından esir alınmamış olması ve içlerindeki ışığı dışarıya daha iyi yansıtabilmeleridir. Fiziksel insan, bir müzik aleti, Ego da sanatçı gibidir. Müzik aleti ne kadar mükemmel olursa olsun, sanatçının yeteneksizliğı ortaya bozuk bir aletten çıkan ama yine de uyumlu sesler çıkarabilecektir.

Üst akıl, insan yaşamının bu aşamasında kendisini nadiren gösterecektir. Zaman zaman o üst akıldan alınan parıltılar insanı içinde bulunduğu alacakaranlıktan çıkaracak ve kişinin yaratıcı gücünü artıracaktır. İnsanın içindeki yaratıcı gücün kaynağı ne şansın eseridir, ne de genetik yapılarının; sadece egolarının, ömürlerinin o ana kadarki ve önceki yaşamlarında elde ettikleri deneyimlerin birikimi sonucudur.

Alt akıl, maddî dünyanın tüm o renkli izlenimleri tarafından çekilecek, körleşecek ve o karmakarışık fırtınaların sesleri arasında sağır kalacak, böylece geldiği yeri unutarak kendini barış yerine coşku ve tutku veren girdaba atacaktır. Dahası, Alt Akıl arzuya çekecek daha fazla şeyler de olacaktır. Bir devlet adamının gücü, olağanüstü bir zenginlik ya da olağanüstü bir başarı gibi. Yapılan işler, ne kadar sevgi adına, övgü için yapılırsa yapılsın, yapılan yardımların büyüklüğü ne olursa olsun, başkalarının değil, “benim”dir diye düşünüldüğü müddetçe, akıl arzuların etkisindedir ve kaynağı kadar saf değildir.

Arzulara bağlanılmaması gerektiği, dünya üzerinde arzu ve duygulara yer verilmemesi anlamına gelmemelidir. O takdirde zaten, aklın dünyada bedenleşmesinin anlamı kalmayacaktır. İnsan, dünyada mümkün olduğu kadar fazla deneyimler yaşamalıdır. Önemli olan, arzuların esiri olmamaktır.

Alt akıl kendisini arzulardan kurtardığı ölçüde bağlı olduğu yüksek Ego’yla bilgi alışverişi kolaylaşacaktır. O zaman, yüksek Ego’dan gelen ışık, Alt akıl yoluyla beyne ulaşacaktır. Yüksek Ego beden üzerine doğrudan etki edemez, çünkü onun bulunduğu bilinç düzeyi tamamen başka bir boyuttadır. Bedene ve dolayısıyla beyne etki edebilme yeteneğine sahip Alt akıl yukarıya doğru çekildiğinde insanın duyuları ötesindeki geçmiş, şimdi ve gelecek bilgilerini de alabilecek ve bunları belirli beyin hücrelerine aktaracaktır. İşte

kâhinlik de bunun bir türüdür. Kâhinliğin nadiren görüldüğü için çok değer verilen ama yozlaşmış bir yansıması, medyumluktur. Medyum, bir kişi ya da varlığın eylemlerinin ortaya çıkmasına aracı olan kişidir. Spiritualistler medyumluğu özel bir armağan olarak görseler de, teosofi, bunu tehlikeli ve anormal bir ruhsal hastalık olarak görür. Çünkü medyumun her organı ve hücresi, kendisinden başka etkilere ayarlanacağından olağanüstü ve anormal bir gerilim yaratacaktır.

Başka ruhlara aracılık etmeyip de, sadece kendi yüksek egosuyla iletişim kurabilenler için Ego, fiziksel beden ve beyinle iletişimde astral bedene daha az ihtiyaç duyacaktır. Birbirini takip eden yaşamlar boyunca arzulardan kurtulmuş insan doğası tamamıyla yüksek Egoya bağlı olabilecektir. Bir kere daha, hayvansı insan, kökeni olan evrensel akılla bir olacaktır. O insan için artık, reenkarnasyon döngüsünün sürdürülmesine gerek kalmayacaktır.

6. ve 7. Unsur : İlahi EGO (Buddhi) ve Yüksek Benlik (Atman)

İnsan varlığının ilahî özünü oluşturan İlahi EGO'nun ve Yüksek Benlik'in, tamamen fiziksel bir dünyada hayvansal bir bedende yaşayan insan tarafından incelenmesi ve anlaşılması zordur.

İnsanın yüksek nitelikli beşinci unsuru olan Akıl (Manas), ilahi bilinçle birleştiğinde İlahi EGO adını alır. Yüksek Benlik (Atman) ise, tüm farklılıkların üzerindedir, değişmez; çünkü sadece insanın değil tüm evrenin ve içerisindeki tüm varlıkların Yüksek Benlik'idir. Yüksek Benlik, Bilinemez'e aittir ve hakkındaki tüm görüşler faydasızdır. Bununla birlikte Yüksek Benlik'in kendi içerisinde bileni, bilineni ve bilme eylemini içeren saf ve değişmez ilahi bilinci temsil ettiğini hissedebiliriz.

Farklılaşmaz bilinç okyanusu olan Yüksek Benlik'in daha aşağı tabakadaki oluşumlara kavuşabilmesi için bir aracıya ihtiyacı vardır. Bu aracı evrenin ve insanın ruhu olan İlahî EGO'dur. Yüksek Benlik (Atma), hem insanın ve hem de insanın içinde bulunduğu evrenin kökenidir, hem atomun hem insan ruhunun, hem papatyanın ve hem de güneşin. Evrende sonlu ya da sonsuz her şeyin ancak bir kökeni olacağından, sonlu olan şeyler de bu kaynaktan gelmelidir. Dolayısıyla Yüksek Benlik (Atman) sonsuz ve var olan her ne varsa onların nedenidir.

Yüksek Benlik (Atman) her bir insanın içinde bulunan gerçek özdür ama, daha aşağı boyutlarda etkili olabilmesi için İlahi EGO'ya (Buddhi)'ye ihtiyaç duyduğu gibi, İlahi EGO da, kendisini insandaki Akıl (Manas)'ta gösterir. Akıl (Manas) olmaksızın İlahi EGO'nun bu dünyadaki şeyler hakkında izlenimi ve bilinci yoktur. "En yüksekte olan, en aşağıda olanın gözüyle görür". Ruh da, madde olmadan kör kalacaktır.

İnsanın ilahî olan yukarıdaki üç unsuru, Akıl, İlahî EGO ve Yüksek Benlik (Atman) sık sık, ölümsüz olan üç dilli alev olarak tanımlanır ve her insanda reenkarne olan egodur. İnsanın içindeki bu üçlüden Yüksek Benlik, ruhu ve babayı, İlahî EGO maddeyi ve anneyi, Akıl (Manas) ise çocuğu temsil eder.

İnsanın yedi unsurundan her biri, insana kendisinden daha üstün bir varlık tarafından atanmıştır.

BÖLÜM II

ÖLÜM ve SONRASI

“Ölümün sonrasının bilgisine sahip olanlar

yaşamın anahtarını da ellerinde tutarlar...”

II. 1- ÖLÜM

Anlatılanlara göre; Hristiyan bir misyoner, dine davet etmek üzere İngiltere’de Saxon kralının sarayına gitmiş ve konuşmaya başlamış. Konuşurken sıra tam da ölüme ve ahirete gelip dayanınca nasıl anlatabileceği endişesiyle bocaladığı sırada, gecenin dışarıdaki karanlığından açık bir pencere bulan bir kuş, salona dalmış. Huzurdakilerin şaşkın bakışları arasında salonda bir o yana bir bu yana uçup durmuş ve daha sonra, girdiği pencereden çıkıp yine gecenin karanlığında kaybolmuş.

İşte o zaman misyoner; ruhun da, karanlık olduğu için bilemediğimiz ama belki de gerçekte çok aydınlık olan bir yerlerden dünyaya gelip, yine bilemediğimiz o dünyaya gittiğini söylemiş.

Edebiyatta ve sanatta ölüm, dinin en önemli bir teması olmuş ve bu kavram, her zaman ürkütücülüğünü korumuştur. İnsanların akıllarındaki soru hiçbir zaman cevaplanamamıştır. İnsan nereden gelir, nereye gidecektir?

İnsan bedeni sürekli olarak yenilenme ve çürüme içindedir. Geçen her saniye küçük moleküller onu terketmekte, başka moleküller onların yerini almaktadır. Evrende hiçbir şey yok olmadığı için, çürüyen ve ortama dağılan moleküller maden, bitki, hayvan ve insan gibi formların inşa edilmesinde kullanılmaktadır. Bedenin yaşadığı süre içinde doğan ve ölen moleküller insanla ortamı arasında sürekli bir köprü oluşturmaktadır. Yaşam sürecinde her hücrede işlev gören ve koordinasyon göreviyle bedenin bir bütün olarak yaşamını sürdürmesini sağlayan yaşam kıvılcımları bedeni terkettiğinde, dağınık ve amaçsız kalan moleküller sağa sola saçılmakta, birbirlerine girmekte, birbirlerine zarar vermektedirler. Ancak beden hareketsiz ya da cansız değildir; aksine beden içindeki hareketler hiç

olmadığı kadar fazla ve hızlıdır ama artık beden diye bir bütünlük kalmamıştır. Hücreleri canlı tutan bakteriler, bu kez onu parçalamaya başlamışlardır. Bedenin bir bütün olarak koordinasyonunu ve kontrolünü sağlayan Astral Beden (Linga Sharira), bedenle arasındaki kordonu tamamen koparmış durumdadır.

Teosofi bize, ölümle sevdiklerimizden ayrılışımızın gerçek olmadığını ve sahte bir görüntüden ibaret olduğunu anlatır. Beynimizdeki akıl ve duygusal yaklaşımımız bizim neredeyse tamamen maddi amaçlar içinde yaşamamıza neden olur. Çünkü anladığımız sadece madde ve görünen dış dünyadır. Öldü olarak tanımladığımız, işte bu dünyaya bağlı olan bedensel ve fiziksel unsurlarımızdır. Kişiliklerimiz olarak bildiğimiz şeylerin gerçekte sadece geçici olduğunu bilmeliyiz.

Aslında öğrenmemiz gereken, sadece ölenlerle değil yaşayan ama bizlerden uzakta olan kişilerle de olan ruhsal bağlarımızı sürdürmeye çalışmaktır. Ölümle terkettiğimiz fiziksel bedenimizin arkasındaki ruhsal gerçekliği keşfettiğimiz takdirde, varlığımızın kökeni olan ölümsüz benliğimizin içinde ve onun için yaşarız. Eğer başarabilirsek, şimdi, tam da bu anda, ölümsüz olduğumuzu görür ve biliriz. İşte o zaman sevdiklerimizin gerçek kişiliklerini tanır ve bedensel gözlerimiz görmese de onları görür, bedensel kulaklarımız işitmese de onları işitiriz. Bize ölümü yenme başarısını veren, ruhsal kimliğimiz ve sevdiklerimizin ruhsal kimliği hakkındaki bilgimizdir. Eğer uyarılmış ruhsal yeteneklerimizle ölümün önündeki peçeyi kaldırabilirsek, onun daha yüksek bir boyutta daha yüksek bir varoluşun girişi olduğunu ve sevdiklerimizle her zaman birlikte olabileceğimizi anlarız.

Uyku ile ölüm arasındaki benzerlik tüm düşünceleri etkilemiştir. Ölüm, daha büyük ve daha derin ölçekteki bir uykudur. Hepimiz

uykunun geçici bir durum olduğunu anlar ya da anladığımızı düşünürüz ama, fiziksel yaşamla ilişkisi olmadığı için ölümü yaşamın sonu olarak değerlendiririz.

Teosofide ölüm son değil ruhsal insanın daha yüksek bir boyutta doğumudur. Doğum ve ölüm, her şeyin sonsuz döngüsünde periyodik olarak yer alan ritmik olaylardır.

“Size söylüyorum, kardeşlerim; her biriniz, doğru anahtar verilince uykunun ve ölümün sırlarını çözebilirsiniz. Çünkü uyku ve ölüm, fiziksel ve ruhsal olarak kardeşler. Ölümde de, geceleri yatağımıza uzandığımız ve uyku olarak adlandırdığımız harikalar diyarına daldığımız zamankine benzer şeyler olur. Uykuda ne oluyorsa ölümde de mükemmel bir şekilde aynısı olur; ölümde ve ölüm sonrasında ne oluyorsa, uykuda da yine mükemmel bir şekilde aynısı olur. G. de Purucker”

Bilincin tüm evrenin temeli ve her insanın o bilincin bireysel merkezi olduğu kabul edildiğinde, insanın da parçası olduğu evrene benzer şekilde, yok edilemeyeceği sonucuna varırız. Çünkü insan, evrensel yaşam okyanusundaki bir damladır. Gerçekten de, evren aşağıya doğru gidilince insandan atomlara, elektronlara ve daha aşağılara kadar; yukarıya doğru çıkıldıkça insanlıktan ilahî sonsuzluğa kadar uzanan hiyerarşik oluşumların içinde ve bir parçasıdır. Bizler, yaşayan bir bütünün parçalarıyız ve evrenin kendisi yok olmadığı sürece, onu oluşturan parçalar olarak yok olamayız.

Neden öldüğümüze gelince... Ölürüz; çünkü birer ruhsal varlıklarız. Bu dünyadaki yaşam evrimimizin sadece bir parçasıdır. Ruhlarımız görünmez ruhsal dünyalara aittir ve dünyaya sadece geçici olarak gelmektedir. Ruhsal varlığımız dünyaya defalarca gelir ve her gelişinden sonra kendi evine biraz daha gelişmiş olarak geri döner. İçimizin derinliklerinde ruhsal benliklerimiz geldiğimiz yerin çağrısını her zaman duyar. Öyle bir zaman gelir ki, et ve kemik artık bir yük

olmaya başlar. Yavaş yavaş, ruhumuz dünyaya ait varlığından kopmaya başlar ve asıl evine doğru yola çıkmak için hazırlanır.

Ölüm, algıladığımız şeylerden çok daha fazlasını ifade eder; ruhsal kişiliğimizin sadece bedenlerimizi terketmesi değildir. Dünyevî duygulardan oluşan psikolojik unsurlarımızın da aşamalı olarak terkedilmesi gerekir.

Ölüm ve yaşam, evrenin periyodik özelliğinin bir göstergesidir. Tüm yaşam iki kutupludur; pozitif ve negatif. Her şey bir sarkaç gibi salınır; gece ve gündüz, sıcak ve soğuk, uyumak ve uyanmak vb. Doğum ve ölüm de birbirini sürekli olarak takip eder.

Ölümden sonra, insanı oluşturan unsurları nelerin beklediğine geçmeden önce, bu aşamada, Karma ve Yeniden Doğum (Reenkarnasyon) kavramlarının da kısaca tanımlanması yararlı olacaktır.

II. 2- KARMA ve REENKARNASYON

Evren bir yasalar zinciridir. Dinin hurafesine esir olmuş, şansa, tesadüfe inanan ve en kaderci insanlar bile, evrenin fiziksel, ahlakî ve ruhsal açıdan bir yasaya bağlı olduğunu kabul ederler. Bununla birlikte, bu yasa ister kaprisli ve gizemli bir tanrının eseri, ister insanın serbestçe seçme yeteneğinin sonucu ve isterse doğanın kuvvetlerinin sonucu olarak görülsün, tam olarak çözümlenebilmiş, anlaşılabilmiş değildir. Materyalist bilimin mutlak yasa olarak gördüğü yasanın çelişkiler içermesi ya da bilginin artmasıyla her şeyi Tanrı eseri olarak görme alışkanlığının terkedilmesi, günlük yaşamda tanrıların etkisini gittikçe azaltmıştır. Artık insanlar günlük yaşamda karşılaşılan en küçük olaylara bile doğrudan Tanrı'nın müdahale ettiğini düşünmemektedirler.

Tüm insanlığın başarılı bir şekilde durmaksızın çalışan ve hatasız bir şekilde sonuçlar doğuran gücü hissetmesi, evrenin yasa tarafından yönetildiğinin başlı başına bir göstergesidir. Fiziksel dünyada neden ve sonuç ilişkileri o derece barizdir ki, insanın içgüdüsüne dayalı inançları değişmektedir. Sıradan inançlar ve dinin önemli etkileri nedeniyle, insanlar yasadaki ders almamakta ve problemlerle karşılaştıklarında bazan gerçekleşeceğine kendilerinin de tam olarak inanmadıkları umutlara kapılmaktadırlar. Örneğin, bedensel bir hastalığı iyi etmek için tıp bilgisini uygulayan akıllı bir insan, her şeyin bir nedeni olduğunu unutmakta ve gizemli Tanrı'nın sonsuz bilgeliğiyle ölüme açılan kapıyı kapatarak gelmesi ve ölmesinden korkulan arkadaş ve yakına yardımcı olması için dua etmektedir.

Platon'un zamanından bu yana doğanın yasalarının doğru anlaşılması engellenmiş ve bu yasaların varlığı unutulmuştur. Modern bilim kademeli olarak gelişen bir süreçte doğanın

yasalarının başarısızlığa uğramayacağını ve tapınakların, kiliselerin ve camilerin hassas ve kırılabilir semboller olduğunu kabul etmektedir. Yine de ruh ve maddenin ayrı şeyler olsa da birbirlerine bağlı olduğu, insanın içindeki ölümsüz ruhun Tanrı'nın bir tapınağına dönüştürülebileceği gerçeğini iddia etmek teosofistlere kalmıştır.

Tanrı'nın ya da ruh-madde-bilinç üçlüsünün günahları ve günahkârları affetme yetkisine inanılmakla birlikte, verilen zararları ve yapılan hataları mucizevî bir şekilde düzeltme yetkilerine inanılmamaktadır. Eğer ilahî gücün işlenen cinayetleri geri alma ve yeniden dengeyi sağlamasına inansaydık, gerçekleşmediğini görünce o gücün zaafı olduğunu düşünebilirdik.

Doğada “şans” yoktur; her şey matematik olarak koordine edilmekte ve birbiriyle ilişkilendirilmektedir.

Batı dünyasında bu anlamdaki “Tanrı” sözcüğü yerine “**Karma**” sözcüğü kullanırsanız, bir Doğu kavramı elde edersiniz. Karma, evrenin nihaî yasasıdır; doğada görülen tüm yasaların kökenidir. **Karma, fiziksel, aklî ve ruhsal boyutlarda sonuçları nedenlere göre düzenleyen yasadır.** En büyüğünden en küçüğüne, kozmik bir parçalanmadan ellerinizi oynatmanıza kadar, hiçbir neden sonuçsuz kalmaz. Benzer nedenler benzer sonuçları doğurur. Karma, her tepkiyi etkiye göre bilgece ve adaletle düzenler, sonuçları nedenleriyle ilişkilendirir. Kendisi bilinmese de, oynadığı rol anlaşılabilir. Ne kadar küçük olursa olsun, yanlış ya da doğru hiçbir çaba, hiçbir düşünce ve hiçbir eylem nedenler dünyasında yitip gitmez.

Yüksek Benlik'in amacı, insanın yarattığı her nedenin sonucunu görmesini ve böylece kazandığı deneyimlerle madde evrenine hakim olmasıdır. Maddeye hakim olma, yasalarını anlama ve yüksek bilince doğru yol alma eylemleri kişinin tamamen kendi sorumluluğunda ve kendi görev alanındadır.

Karma yasası, hiçbir şeyi önceden ve nedensiz olarak kadere bağlamaz; hiçbir şey yaratmaz. Nedenleri planlayan ve yaratan insanın kendisidir. Karma yasası, sonuçları düzenler. Karma, görünen evrende mutlak, değişmez ve sonsuz bir yasadır ve bu özelliğini değişmez ve sonsuz Mutlak Bir'den almaktadır. Bu bakımdan, Karmaya inananların ateist ya da materyalist oldukları düşünülemez. Karma, hiçbir zaman, insanın düşünce ve bireysel davranış özgürlüğünü yok etmez. Ödüllendirme ve cezalandırma da Karma'nın işi değildir. Ne ve nasıl olursa olsun, sonuçlarda nedenlere göre düzenleme yapar ama sonuçları kendisi yaratmaz. İnsanda seçim şansı vardır ama Karma seçim yapmaz.

Karma bir eylemdir, eylem yapan değil; herhangi bir varlık olarak düşünülemez. Bir ırmağa benzetilebilir; suyu kendi düzeyini kendisi bulur, kendi akacağı kanalları kendisi bulur ve yolculuğu ne kadar uzun ve zor olursa olsun sonunda denize ulaşır. Onun adaleti ne öfke içerir ne de bağışlama.

Karma uzun bir dizi halinde yansılardan yansıma, gölgelerden gölge oluşturur. Evrenler, güneşler, ve gezegenler bu neden-sonuç, Karma yasası sayesinde oluşur. Evrim sonsuz sayıda oluşumlar zinciridir ve doğa, hiçbir atomunu kullanılmadan bırakmaz.

Karma yasası insanın evriminde de rol oynar ve onun, neden-sonuç ilişkilerinden de etkilenecek deneyim ve bilgi kazanarak daha yüksek ruhsal düzeylere erişimini sağlar. Bir insanın eylemlerinden doğan Karma, ailede sonuçlar doğurur; ailenin eylemleri millette sonuçlar doğurur ve milletin eylemleri ırkta sonuçlar doğurur. Bir döngüyü tamamlar şekilde, ırkta oluşan sonuçların kendisi de bir nedendir ve önünde sonunda, başlangıçtaki ilk birey üzerinde sonuçlar yaratacaktır.

İnsan istesin ya da istemesin; bireysel yaşamını kendisi tarafından doğurulan borçları ödeyinceye, toplumsal yaşamını kendisi ve

ilişkide bulunduğu insanlardan oluşan toplumun borçlarını ödeyinceye kadar ve evrensel yaşamını da görünen tüm doğanın içinden geçerek sürdürecektir. Bireysel ve toplumsal yaşamında bilinci Karma yasasına uygun olarak kazandığı deneyimlerle gelişecek ve sonunda Karmanın dönen çarkının efendisi olacaktır. Deneyim ve bilgisiyle mükemmelleştikten, artık yaşama yeniden başlamasına gerek kalmayacaktır.

Karma özel olarak ve ayrılmaz bir şekilde, aynı ruhsal kişiliğin uzun ve neredeyse bitmesi mümkün olmayan seriler halinde yeniden doğumu yani **reenkarnasyon** yasasıyla ilişkilidir. Reenkarnasyon aynı aktörün değişik kostümlerle oynadığı değişik karakterlere benzer. Birkaç saatlik süre için aktör ve izleyicileri onu o karakterde görürler. Oyundaki karakterleri canlandıran kişinin içindeki asıl kişilik, her zaman , Hamlet'in tüm yaşamını sadece birkaç saatliğine sergilediğini bilir. Aynı şekilde bilir ki, kendisi dün akşamki oyunda Kral Lear rolündeyken, karakterini sergilediği Kral Lear'in aktörün gerçek kimliğinden haberi yoktur. Gerçek hayat farklıdır. İnsanın içindeki kişilik, yani fiziksel bedenindeki gözü de, genellikle kendisini Hamlet, yani içinde bulunduğu sahte kimlikle görecek.

Unutulmaması gereken nokta, fiziksel makine olan insanların bir ruha sahip olmadıkları; daha ziyade, bizlerin birer ruh olduğu ve ruhumuzun bedene sahip olduğudur.

Yeniden doğan insanlar daha önceki yaşamlarının detaylarını hatırlamazlar. Çünkü daha önceki yaşamlarında kullandıkları beyin, şimdi kullandıkları bedenin beyninden farklıdır ve o beyinde kalmıştır. Yine de, belirli düzeylerde, önceki yaşamlarının önemli ruhsal etkileri bu yaşamlarında da zaman zaman hissedilecektir.

Ruhlarımız sadece bir tek ruhun parçalarıdır. Kökende hepimiz bir'iz. Ama her bir ruh, görünüşte değişik beden ve zamanlarda yaşayarak

bilgi ve deneyim kazanacak, bu deneyimlerini kökenleri olan tek ruha aktaracaktır.

İnsanların asıl amacı mükemmelliğe ulaşmaktır ve bu, birçok reenkarnasyondan sonra mümkün olabilecektir. Gelişme yolunda, bundan kaçınmak mümkün değildir. Ancak, çok gelişmiş bir aşamada saf ruhlar, çoktan hak edilmiş bir dinlenmeden sonra insanlığa yardımcı olmak için kendi istekleriyle de yeniden doğabileceklerdir.

II.3- ÖLÜM SONRASI

Ölüm sonrası, içimizdeki ruhsal benliğimiz dünyadaki deneyimlerini kazandığı unsurları üzerindeki giysileri çıkarır gibi birer birer terkeder. Daha önce belirtildiği gibi, bu yedi unsur, alttan başlayarak şöyledir:

- Fiziksel beden (Sthûla Sharîra)
- Astral Beden (Linga Sharira)
- Yaşam Kıvılcımı (Prâna)
- Arzu (Kama)
- Düşünce (Manas)
- İlahî EGO (Buddhi)
- Yüksek Benlik (Atman)

Bu yüzyılda, klinik olarak ölü olarak değerlendirilmiş olmalarına rağmen yeniden canlılığını kazanan birçok kişinin deneyimleri incelenmiştir. Çeşitlilik göstermekle birlikte, tipik olarak yaşanan ve Ölüme Yakın Deneyimler (Near Death Experiences) olarak adlandırılan bu deneyimlerin ortak yönlerinin olduğu gözlemlenmiştir.

Dayanılmaz olarak niteledikleri ağrılar çekenlerin birçoğu, bedenlerindeki ağrının gittiğini ve bir rahatlama hissi duyduklarını söylemişlerdir. Bazı hâllerde ölümden dönenler fiziksel bedenlerinden bir şekilde ayrıldıklarını ve kendi bedenlerini, örneğin bir yatak ya da bir ameliyat masasında, ya da bir trafik kazasından sonra yolda yatarken görmüşler; bedenlerinin dışında oldukları halde onu nasıl algılayabildiklerine şaşırmışlardır. Bazan çaba

gösterdiklerini gördükleri doktorlarla konuşmaya çalışmışlar ama bir tepki alamamışlardır. Görünüşe göre, başkaları onları görememektedir; orada değıllermiş gibi ya da görünmez gibidirler. Bu gibi durumlar ne rüya ve ne de halisünasyondur; çünkü yeniden kendilerine geldikleri zaman ortamda neler olduğunu, neler konuşulduğunu tüm detaylarıyla hatırlamaktadırlar. Hatırladıkları şeylerin gerçek olduğu teyid edilmektedir.

Bir diğler ortak nokta, geçirilen ömrün çocukluktan başlayarak tüm detaylarıyla gözlerinin önünden geçmesidir.

Yine birçok durumda, ölüme yakın deneyimler yaşayan kişiler bir tür engelle ya da tünelle karşılaşmaktadır. Deneyimin bir yerinde bazı kişiler, ilahî olarak niteledikleri bir varlıkla, ışıktan oluşmuş bir varlıkla karşılaşmışlardır. Bu kişiler, karşılaştıkları varlıklar için müthiş bir sempati duymakta; geçmiş yaşamın deneyimleri bazan bu ilahî varlığın yanında görölmektedir. Bu gözden geçirmede en ufak bir eleştiri ya da suçlama dile getirilmemektedir.

Deneyim yaşayanların çoğı büyük bir mutluluk ve huzur duymakta ve yaşama yeniden dönmeyi istemeseler de, aile ya da bitirilmesi gereken görevler gibi nedenler yüzünden dönmek zorunda olduklarını hissetmektedir ya da karşılaştıkları varlıklar, henüz zamanlarının gelmediğini söylemektedir.

Ölüme yakın deneyimler yaşadıktan sonra dönen kişilerin dünyaya bakış açıları değışmekte, o günden sonra dünya yaşamının sadece bir eğitim olduğunu düşünmeye başlamaktadırlar.

Ölüm anında her insan, geçmiş yaşamının tümünün, tüm detaylarıyla gözünün önünden akıp gittiğini hisseder. Çok kısa bir süre için kişi, asıl ruhsal kişiliğı ve her şeyi bilen egosu olur. Ne kadar kısa olsa da bu süre, yaşamı süresince doğurduğu tüm nedenler zincirini göstermeye yeterlidir. Kişi şimdi kendisi görür ve

hiçbir aldatma ve yanıltma olmaksızın kendisinin kim olduğunu bilir. Yaşamını yukarıdan bakan bir izleyici gibi izler ve katlandığını düşündüğü tüm eziyetlerin nedenini anlar.

İnsanın son anında belleğinde depolanmış ve unutulmuş tüm anılar yeniden yaşanır.

(NOT: Artık kullanılmayacak bir bilgisayarın ana belleğindeki tüm bilgilerin, yeni bir bilgisayara aktarılmasını çağrıştırıyor.)

Hindularda görülen yaygın bir inanış, bir insanın doğumundan öncesini ve doğumunu bir önceki yaşamının son anında baskın olan arzusunun belirlediğidir. İşte bu nedenledir ki, gelecekteki gelişimimize olumsuz etki etmemesi için davranışlarımızı denetlememiz ve tüm yaşamımız boyunca tutku ve arzularımızı kontrol altında tutmamız gerekmektedir.

Hiç kimse bilinçsiz ölmez. Deliler ve beyin kusurları olanlar bile. Nabzının son atışından ve kalbinin son çarpmasından hayvansal ısının bedenini terketmesine kadar beyin düşünmekte ve ego, tüm yaşamını yeniden gözden geçirmektedir.

“Siz, ölen birisinin yanında ve ölümün huzurunda olanlar, fısıltıyla konuşun! Özellikle ölüm bedeni almak için elini uzattığında sessiz olun. Geleceğin peçesi üzerine düşen sahnelerin yeniden yaşandığı anı bozmayın ve ölenin düşüncelerini rahatsız etmeyin.”

Fiziksel bedenin sonu

İnsan bedeni sürekli olarak bir çürüme ve yeniden inşa etme işlevi sürdürür. Anne rahminde önce astral beden olarak inşa edilip sürekli olarak yeni ve taze malzemeler yüklenmektedir. Her saniye bedende küçük molekül ölümde başka küçük molekül bedende yer almaktadır. Dışarıya atılan atıklar çevreye dağılmakta

ve canlı ya da cansız yeni oluşumların hammaddesi olarak kullanılmaktadır, çünkü her şeyin fiziksel temeli aynıdır.

Kimya ve fizyoloji bilimleri geleceğin iki büyük sihirbazı olacak ve insanların gözünün önemli fiziksel gerçeklere açılmasını sağlayacaktır. Her geçen gün, hayvanla fiziksel insan, bitkiyle insan, yılanla yuvası, kaya ile insan arasındaki ortak unsurlar ortaya çıkacaktır. Varlıkların tümünün fiziksel ve kimyasal bileşiminin aynı olduğu anlaşıldığında, söz gelimi bir yılan balığı ile bir insanı oluşturan malzemenin de aynı olduğu anlaşılabilecektir. Her parçacık, ister organik ister inorganik olsun, bir yaşam'dır.

Yaşam Kıvılcımları (Prâna) unsuruna bağlı olan ait olan bu yaşam'lar yani toplu olarak hep birlikte fiziksel bedenin molekülleri ve hücreleri, bedensel yaşam süresince insanla ortamı arasında köprü oluştururlar. Bedende kontrol ve organizasyon görevini yapamaz hâle geldiklerinde bir zamanlar mükemmel olarak organize edilmiş olan bedeni parçalamaya başlarlar. Ölüm'de parçalanmaya, birbirlerine zarar vermeye başlarlar.

Bilim, insanı yaşam unsuru denilen gizemli bir gücün geçici olarak birleştirdiği atomlar bütünlüğü olarak ele alır. Materyalistler için, canlı ve ölü bir beden arasındaki tek fark birincisinde yaşam veren gücün aktif olduğu, ikincisinde ise gizli ve pasif olduğudur. Bu güç bulunmadığı ya da gizli olduğu zaman moleküller daha yüksek bir çekime kapılarak uzayda dağılırlar. Bu dağılma ölüm olarak adlandırılır ama, ölü beden tüm molekülleri çok yoğun bir yaşam enerjisi taşırlar. Ölü bedendeki moleküllerin enerjisi olmadığı takdirde cesedin de asla çürümeyeceği açıktır.

Yaşam Kıvılcımı'nın aracı, Astral Bedendir. Yaşam kıvılcımının yukarıda sözü edilen gücünün artık beden işlevini sürdürebilmesine yeterli olmadığı durumlarda Astal beden çekilir ve

fiziksel bedenle arasındaki kordon kopar. Bu işlem, durugörü sahipleri tarafından kolaylıkla izlenebilmektedir.

Bazıları, ölmekte olan bedenin üzerinde mor bir sis yükseldiğini, yavaş yavaş bedenin üzerinde bedenin aynı olan bir şekil oluşturduğunu ve henüz bedene kordonla bağlı olduğunu görmektedir

Kordonun koptuğu zaman, insanın fiziksel beden haricindeki unsurları onu terketmekte ama insan tamamen yok olmamaktadır. İnsan, unsurlarından sadece bir tanesini üzerinden çıkartarak atmıştır.

Ölüm sürekli bir soyunma ve kabuk atmadır. İnsanın ölümsüz yönü dış kabuklarını birbiri ardına teker teker çıkarmakta ve daha üst bilinç düzeylerine yükselmektedir. Bedenden bu kaçış ve bilinçli varlığın ya Astral boyutta ya da Düşünce (Manas) boyutunda kalması kişinin dünyadaki yaşamı sürecinden etkilenir ve onu bilinmeyenlerin korkusundan kurtarabilir. Yaşamı süresince astral bedeniyle fiziksel bedeninden fazla uzaklaşamaz; çünkü kordonla bağlıdır ama kendisinin bilinçli bir varlık olduğunu ve “yaşam”ın, sadece bu fiziksel bedene dayalı olmadığını bilebilir. Düşünce’den oluşan bedenini nasıl kullanabileceğini öğrenirse kendisini fiziksel bedenin zincirlerinden kurtarabilir ve ruhsal bilincinin bağımsızlığını hisseder. İnsan, et ve kemiğin kendisine sadece bir hapisane olduğu bilirse, ölümsüz benliğine kavuşmak için kabuklarından kurtulmaktan da korku duymaz.

İnsan her şeyden önce ilahî bir varlık, ilahî yaşamın bir kıvılcımıdır. Bu ilahî varlık, kendisine içine gireceği örtüler örer ve böylece Yüksek Benlik (Atman) - İlahî EGO (Buddhi) - Düşünce (Manas) üçlüsünden oluşan ölümsüz özü hâline gelir. Bu öz daha sonra ışınlarını sırasıyla daha yoğun olan maddeler olan Arzu bedene, Astral bedene ve en sonunda fiziksel bedene gönderir. İşte ölümden sonra bu zincirlerinden ve kabuklarından kurtulmak için yoğun bir şekilde çaba gösterir.

İnsan özündeki yapısını bilir ve kendisini çevreyen hapishanenin kapısını zaman zaman açarak ölümsüz ve ilahî unsurlardan oluşan üçlüsünü görebilirse, kapıyı ölüm açtığında da, nasıl bir yere girmekte olduğunu bilir. Bilinci öyle gelişir ki; yaşamın bedenle ve maddî varlıkla sınırlı olmadığını, kendi özünün ölümsüz olduğunu, dünyadaki yaşamda sadece kısa bir süre kalacağını, fiziksel bedeninde canlı olarak görünse de kendisini saran kabukların verdiği ağırlık yüzünden aslında daha pasif hale geldiğini anlar. Doğumda, parlamakta olan güneşten ayrılarak bedeninin içindeki alacakaranlığa girer ama ölümden, alacakaranlıktan çıkarak yine güneşe kavuşur. Bedeni kabuk olarak değerlendirirsek ölüm tüm korkunçluğunu yitirir ve kabuğumuzdan çıkınca özgür ve dimdik ayakta kalırız.

Dünyaya yeniden gelişimizde bir önceki yaşamımızdaki bedenimizi oluşturan sayısız yaşam kıvılcımlarıyla karşılaşabilir, aynı kıvılcımlarla oluşturulan yeni bir bedende yaşayabiliriz.

Yaşam kıvılcımı tarafından astral bedeninin aracılığıyla bir arada tutulan fiziksel beden ölünce, molekülleri ve hücreleri başka formlar oluşturmak üzere dağılırlar.

Çözünme süreci ölen kişinin iskeleti çürüyünceye kadar devam eder ve daha sonra parçacıklar, başka formlar oluşturmak üzere kaybolurlar. Çürüme, yok olma değil, dağılmadır.

Astral bedenın sonu

Astral beden ya da Linga Sharira, insanın kaba fiziksel bedeninin eterik bir ikizidir. Yaşam sırasında bazan bedenın etrafında görülebilen bu ikiz bedenın bedenden rüya gibi bir nedenle geçici süreyle ayrıldığı zamanlarda beden, üzerine ağırlık ve uyuşukluk çökmüş gibi görünür. Yaşam unsurunun bedendeki aracısı olarak, kendisini bağlayan kordon kopmuş olmasa bile bedenden ayrılışında bedendeki tüm yaşam fonksiyonları azalır. Ölüm, kordonun kopmasıdır

Astral beden fiziksel bedenden ayrılınca, ondan fazla uzaklaşmaz. Normal olarak bedenın üzerinde yüzer gibi asılı kalır; insanın bilinci rüyadaymış gibi ve huzur içindedir. O yavaş ölüm sürecinde, astral beden bedeni terkederken ölen kişinin yakınında son derece sakin ve sessiz beklenmelidir. Çünkü bu süreçte tüm bir yaşam gözden geçirilmekte ve ölmekte olan kişi yarı bilinçli ve nabızsız beklemektedir. Son anda tüm anılar unutuldukları köşe ve yuvalardan birer birer çıkmakta ve birbirlerini takip eden fotoğraflar gibi izlenmektedir. Sona eren dünya yaşamının tüm düşünce ve imajları toplanmakta ve astral beden üzerine yansımaktadır. Baskın olan eğilimler, en güçlü düşünce ve alışkanlıklar bir sonraki yaşamda belirecek ana nitelikler olmak üzere kendi damgalarını vurmaktadırlar. Geride bırakılan yaşamın envanterinin incelendiği bu önemli anlarda, ölmekte olan kişi için en rahatsız edici şey, yakınlarının ve arkadaşlarının kötü zamanlamalı ağıtlarıdır.

Huzurlu ve yarı bilinçli bu gözden geçirmeden sonra artık, astral bedenın kordonu kopmuş ve bedenden tamamen ayrılmıştır.

Bazı zamanlarda; ölen kişinin son düşünceleri arkada bıraktığı birisine kuvvetle bağlı kaldığında, yapılması gerekli olduğu

düşünülen bir şey yapılmadan bırakıldığında ya da ortamda rahatsızlık veren olağanüstü durumlar olduğunda astral beden şeffaflığı azalır ve ortamdaki kişiler tarafından görülebilir. Bu şartlar altında astral beden görülebilir ama uyuşmuş gibi ve tepkisizdir.

Günler geçtikçe daha yüksek beş unsur da, astral bedeni, onun fiziksel bedeni terkettiği gibi terkederler. Bu beş katmanlı varlık, fiziksel beden nasıl bir ceset olarak bırakılmışsa aynı şekilde astral bedeni de bir ceset olarak bırakır. Astral ceset de, fiziksel cesedin yanında kalır ve birlikte çözülürler. Durugörü sahipleri bu astral cesetleri bazan mezarlıklarında fiziksel formlarında olduğu gibi ya da mor bir sis ve ışık şeklinde görebilirler.

Sihhî değerlendirmelerin yanında, ölümlerin yakıldıktan sonra gömülmelerinin en büyük avantajı fiziksel ve astral beden mümkün olduğu kadar çabuk, doğaya salınmasıdır.

Astral beden, ölümünden hemen sonra kısa bir süre için yeniden canlanmış gibi görülebilir. Astral beden, bir medyumun yaşam enerjisinin bir bölümünü kullanarak geçici olarak geri getirilebilir. Böyle zararlı ve yanlış uygulamalar sadece cesedin yakınındayken ve onun mezarında yapılabilir. Böyle bir işlem tamamen ve kesinlikle “kara büyü”dür ve kötüdür. Astral bedenler de, fiziksel bedenler gibi, saygısızca bozulması çok fena sonuçlar doğurabilecek bir sessizlik ortamında ve karanlık içerisinde bırakılmalıdır.

Arzu Boyutu: Yaşam Kıvılcımı (Prâna) ve Arzu bedeninin (Kama) sonu

Sankristçe Kama Loka olarak adlandırılan Arzu boyutu, insanın, bir alt düzeydeki varlıklar olan hayvanlarla ortaklaşa paylaştığı dördüncü unsur olan arzuların, tutkuların ve duyguların toplandığı boyuttur. Bu boyut, fiziksel ve astral bedenlerinden yeni kurtulmuş

ancak henüz arzu ve tutkularını üzerlerinden atamamış tüm insan varlıklarının boyutudur.

(NOT: Kama boyutunda başka varlıklar da bulunur ama, biz sadece insan varlığıyla ilgileneceğiz.)

Evrenin bir yerlerinde, fiziksel olmayan ve akıllı varlıklarla dolu olan bir bölgenin olması kuşkuyla karşılanmaktadır. Ama üstadlar (Gurular) tarafından bilinmektedir ve burasının incelenebilmesi için tek gereken her insanda saklı olan yeteneğin geliştirilmesidir. “Yaşayan” bir insan, ölümün kapısını açmaksızın fiziksel ve astral bedenlerini geride bırakıp bu boyutu keşfedebilir. Bir anlamda ruhsal boyutla ilgili bilgi, insanın içindeki ruhun evrensel ruhla bilinçli olarak bağlantı kurabilmesiyle elde edilir. Bu yolla, sıradan insanların Afrika'ya gidip ormanlarını, çöllerini keşfederek elde ettikleri bilgilerle dönmesi gibi, Üstadlar da, arzu boyutuna ait bilgilere sahip olabilmektedirler.

Afrika keşfinden dönen insan, orada asla bulunmamış insanlara elde ettiği bilgileri aktarırken aldığı eleştirilere nasıl aldırmasa, arzu boyutu hakkında bilgiler veren kişi de bu tür eleştirilere aldırmayacaktır. Deliller, bir çok kişinin şahitliğiyle güçlenecek ama hiçbir şey binlerce de olsa hiçbir şey olarak kalacaktır. Gerçekten de, etrafımızdaki boşlukta sadece fiziksel dünya varlıklarının yaşıyor olması ve bilince sadece bunların sahip olması kabul edilebilir bir şey değildir.

Eğer arzu bedene sahip varlıkların bizimkiler gibi duyu organları yoksa ve eğer duyu organları yerine bizleri etkileyen duyumları sadece titreşimler yoluyla alıyorsa; onlarla yanyana yürüyor, birbirimizin içinden geçiyor bile olsak bunun bilincine varamayacağımız açıktır.

Kama Loka -Arzu boyutu, fiziksel boyutta olduğu gibi, akıllı varlıklarla doludur ve yaşıyan çeşitli türde varlıklar barındırır. Bir ot kaplandan, bir kaplan da insandan ne kadar farklıysa, bu varlıklar da birbirlerinden o kadar farklı türlerden oluşmuştur. Arzu boyutu ile bizim fiziksel boyutumuz içiçedir ama her iki boyuttaki varlıklar farklı maddelerden oluştuğu için, birbirlerinin varlığını hissedemezler.

Sonunun ne olduğunu özellikle takip ettiğimiz, fiziksel ve astral bedenlerini atmış insanların durumuna yeniden dönecek olursak; ölümünden hemen sonra arzu boyutuna gelmiş olduğunu görürüz. Bizi asıl ilgilendiren, insanın ruhsal kimliği, bilincidir. Bir .çeşit uyku halinde olacak ve terkettiği fiziksel bedeninin çürümesini, astral bedeninin eriyerek dağılmasını hissetmeyecektir.

Yaşam enerjisinin bedenliyen insandaki bölümü olan Prâna-Yaşam kıvılcımı, aracı olan astral bedenini fiziksel bedenle birlikte yitirince, yeniden evrenin o büyük yaşam deposuna geri dönecektir. Bir su tankındaki şişe içinde bulunan su, şişenin kırılmasıyla tanktaki suyla nasıl yeniden birleşirse, yaşam kıvılcımı da evrensel yaşama geri dönecektir. Yedi unsurlu insan, ölümden hemen sonra beş unsuruyla kalacaktır; çünkü fiziksel bedenle aynı zamanda yaşam kıvılcımını da yitirecektir.

İnsan, şimdi oldukça eterik bir madde olan ve akışkanlığıyla bulunduğu varlığın şeklini alan arzu bedeniyle örtülüdür. Ölümsüz üçlü unsurlarıyla insan hâlâ arzu bedeninin içindedir.

İnsan öldüğünde, alt üç unsuru; fiziksel beden, yaşam ve astral beden onu tamamen terkeder. Bu noktaya kadar, ölüm sonrası hepsinin deneyimi aynıdır: Rüyada olduğu gibi huzurlu bir yarı-bilinçlilik hali. En iyimser şekliyle bu hâl, her iki doğum arasındaki süre için kalınacak Devachan'da mutlu uyanmayla sonuçlanır. Yine Sankristçe olan Devachan, kelime anlamı olarak "Tanrıların ikametgâhı – Tanrıların evi" anlamındadır ve tek tanrılı dinlerdeki

cennetten farkı, insan ruhunun burada sonsuza kadar değil, dünyaya bir sonraki gelişine kadar kalmasıdır.

Bu noktada, farklı ihtimaller doğacaktır. Eğer bir kişi saf bir yaşam sürmüş, özünün üst düzeydeki bölümü baskın olmuşsa, fiziksel ve astral bedeniyle yaşam kıvılcımını bırakıp Arzu boyutuna geldiğinde, içindeki duygu ve tutkular daha yaşarken baskı altına alınarak zayıflatılmış olacak ve kendilerini bu boyutta öne çıkaramayacaklardır.

Dünya hayatında Arzu ve Alt Akıl (Lower Manas) birbirlerine güçlü bir şekilde bağlıdır. Sözünü ettiğimiz ihtimalde arzu zayıftır ve Alt akıl (manas) arzu ve tutkuları büyük ölçüde temizlemiştir. Akıl; arzuları, duyguları ve tutkuları temizlemiş, temizleyerek saf hâle getirdiklerini özümsemiş ve geride kalan artıklardan kolayca kurtulacak hâle gelmiştir. Ağır ağır, gerçek insan, yani insanın ölümsüz üç unsuru tüm gücünü toplayarak henüz biten dünya yaşamından kalan sevgi, umut ve amaçlarıyla birlikte Arzu boyutundan çıkarak Devachan'daki (Tanrıların ülkesindeki) mutlu dinlenmeye hazırlanmaktadır.

Devachan, belirli bir “yer” değildir. Ne belirli bir alanı ve ne de belirli bir sınırı vardır ama duyularımızla algılamasak da, var’dır. Her zaman vardır ve işte orada, bir zamanlar yaşamış olan tüm ruhlar, bir sonraki doğumlarını beklemektedirler. İnsan için Devachan dönemi; Düşünce (Manas), İlahî EGO (Buddhi) ve Yüksek Benlik (Atman) üçlüsünün kendisini daha alttaki tüm unsurlardan ayırdığı zaman başlar.

Ölümsüz üçlü unsurun hâlâ dünya etkisinde bulunan Arzu boyutundan çıkarak daha yüksek boyutta geçici cenneti olan Devachan’a girmesi ikinci ölüm olarak adlandırılır. Değerlendirdiğimiz ihtimaldeki kişi, Arzu boyutunu huzurlu bir uyku hâliyle geçecek ve Devachan'da bilincini tam olarak yeniden kazanıncaya kadar bu boyutu hatırlamayacaktır.

İlahî üçlü ve Arzu unsurları, ister saatler, ister günler ve isterse yüzyıllar sürsün, Arzu boyutunda kaldıkları tüm süre boyunca dünya etkilerinin ulaşabileceği bir durumdadırlar. Bu bakımdan, huzurlu bir uyku hâlinde olan kişi zaman zaman dünyada kalan yakınlarının üzüntüleri ve istekleri tarafından uyandırılabilir. Terkedilen Arzu unsurları bedensiz kişide titreşimler doğuracak ve bu titreşimler henüz Yüksek EGO'ya ulaşmamış olan Alt Akıl'a ulaşacaktır. Böylece, uyku hâlinde, terkedilen dünya yaşamının hatırlandığı canlı ve hareketli bir duruma geçilecektir. Uyandırılmış olan insan ruhu, dünyadaki hassas kişilerin ya da medyumların astral ve fiziksel bedenleri aracılığıyla, arkada bıraktıkları kişilerle doğrudan ya da dolaylı olarak iletişim kurabilecektir. Bu uyanma, varlıkta derin bir acıya neden olacak ve arzu boyutundan çıkarak özgürlüğe kavuşmasını geciktirecektir.

Eğer huzur içinde bırakılırlarsa, arzu boyutundaki varlıklar huzur içinde uyumalarına devam edecek ve ikinci ölüm aşamasında, ilahî üçlü unsurun arzu boyutundan kurtulmasından sonra geriye kalan sadece yavaş yavaş parçalanarak dağılacak olan boş bir kabuk, ya da boş bir hayalet olacaktır.

Arzu boyutuna ulaşmış bedensiz varlıkların ikinci türü, ruhsal olarak fazla gelişmemiş ancak, belirli kötülük eğilimleri de olmayan insanlardır. Sıradan bir insan arzu boyutuna ulaşınca ruhsal akıl kendisini arzu örtüsüyle örtmüş olacaktır. Alt Akıl (lower manas) henüz terkedilen dünyada arzularla örülmüş olarak yaşadığı haz ve zevklerden kolayca kurtulup kökeni olan Üst Akla dönemeyecektir. Bu yüzden, arzular yıpranıncaya ve yitip gidinceye kadar bu boyutta önemli bir bekleme yaşayacaktır.

Ölümsüz üçlü unsurun arzu boyutunda arzu unsuruyla birleşik durumda bulunduğu zamanda, bedenini terketmiş varlığın dünyadaki bedenli varlıklarla iletişimi mümkündür. Bu tarz bir iletişim bedensiz

varlıkların işine gelecektir; çünkü arzu ve tutkuları hâlâ terkettikleri dünyaya bağlı kalmıştır. Alt akıl dünya yaşamının o renkli duygularının özlemine çekmekte ve bu özlem onu üzümlere terkettiği sahnelerle doğru çekmektedir. Medyumlar aracılığıyla bedensiz varlıklarla kurulan iletişimlerden bazıları, işte dünya arzularına özlem duyan varlıklarla olmakta, ancak, o varlıkların daha yüksek ve ilahî olana doğru olan evrimlerini geciktirmektedir.

Üçüncü türü oluşturan ve kötü ve zararlı bir yaşam sürmüş olan varlıklar, arzu boyutunda da arzularını sürekli olarak beslemekte ve terkettikleri dünyadaki hayvansı tutkularını özlemekte olsalar da, fiziksel bir bedene sahip olmadıkları için artık o hazları doğrudan yaşamaları mümkün değildir. Bunlar, medyumların ve hassas kişilerin etrafında toplanır ve onları kendi zevkleri için kullanmak ister ve çok tehlikeli birer güç hâline gelirler.

Bedenini terketmiş varlıkların bir başka türü, kendi eylemleri, başkalarının eylemleri ya da kaza sonucu dünya yaşamlarını zamanından çok daha önce terketmiş bedensiz kişilerdir. Arzu boyutundaki durumları dünya yaşamlarındaki şartlarına da büyük ölçüde bağlıdır. Örneğin, intihar eden kişilerin tümü de suçlu değildir; sorumluluk dereceleri de rol oynar.

İntihar edenler, altıncı ve yedinci ilahî unsurlarından tamamen kopmuş olmasalar da, doğal olarak ölmeleri beklenen zamana kadar bu unsurlarıyla aralarında bir mesafe olacaktır. Altıncı ve yedinci üst unsurlar pasif kalacak, ancak kaza sonucu ölümlerde alt unsurlarla üst unsurlar birbirlerine doğru çekileceklerdir. İyi ve masum ruhsal egolar, bu durumda ya rüyasız bir uykuda ya da mutlu rüyalarla dolu bir uykuda, zamanlarının gelmesini bekleyeceklerdir.

Kurban, iyi ya da kötü olsun, kendi ölümünden kendisi sorumlu değildir. Çünkü ölümü kasıtlı olarak kendisi istememiştir. Bu bakımdan, yaşamlarının o ana kadar olan bölümlerinde işledikleri

suçlar ve yaptıkları kötülükler için pişman olacak fırsatı bulamamışlardır. Bunlar ister intihar etmiş ve isterse kaza sonucu ölmüş olsunlar, dünyadakilerle iletişim kurabilirler ama bu iletişim kendilerine zarar verir.

İntiharları sonucu acı çeken ruhlar olarak tanımlanan varlıklar, arzu boyutunda, dünyanın çekim alanında ve dünya atmosferi içinde kalmak zorundadırlar. Ta ki, doğal yollardan ölmeleri gereken zamana, başka bir deyişle, kendilerine tahsis edilen yaşam evrimi dalgasının ulaşabileceği zamana kadar.

(NOT: Demek ki, arzu boyutu uzayda ya da başka gökkürelerde değil, dünya atmosferinin çevrelediği gökküre içinde. Demek ki, doğal yollardan ölme zamanını belirleyen şey, kişiye tahsis edilen yaşam ışınının niteliği, süresi.)

Bu tür varlıklara medyumlar ve hassas kişiler tarafından yapay bir ikinci yaşam fırsatı verilmesi onların Karmalarının aşırı derecede yüklenmesine neden olacak ve kötü sonuçlarına yine varlıkların kendileri katlanmak zorunda kalacaklardır. Yaşamdan kaçabilecekleri umuduyla intihar edenler, ölümden sonra, arzu boyutunda da kendilerini canlı olarak ve dünyadayken kaçtıkları acıları yeniden yaşarken bulacaklardır. İntihar günahlarının cezası işte yaşanmaya devam edilen acıların yoğunluğudur. Cezalarını kabul edecekleri yerde dünyaya özlem duyacaklar ve kötü yollarla dünyaya tutunmaya çalışacaklardır.

Kaza sonucu ölümlerde insan iyi ve temizse, kazayı unutacaklar,doğal olarak ölmeleri beklenen zamana kadar, yakınlarıyla ve arkadaşlarıyla alışkın oldukları ortamlarda mutlu zamanlar geçirecekleri rüyaları görerek uykuda kalacaklardır. Bir anlamda, Devachan'a ulaşınca kadar bir kaza sonucu ölmüş olduklarının farkına varamayacaklardır. Nefislerinin ve tutkularının esiri mutsuz gölgeler ise,doğal ölüm zamanları gelinceye kadar

kötülüğe eğilimli birer varlık olarak dolaşacaklar, benzer kötülöklere ulaşabilmek için medyumların onlara kapı açmasını bekleyeceklerdir. İşte bunlar, Orta Çağ'ın cadıları, iblisleri ve vampirleridir. Ele geçirdikleri kurbanlarına sürekli bir şekilde en korkunç ve zalim suçları işletecekler, ancak sonunda yani yine doğal ölüm zamanlarında dünyanın aurasının dışındaki bir bölgede sonsuzluk kadar uzun gelecek bir sürede, en şiddetli acıları çekecekler ve tamamen yok olacaklardır.

Kötü bir yaşam sürme, aşırı çalışma ve kendini gönüllü olarak feda etme gibi zamanından önce sonuçlanan yaşamlarda Arzu boyutunda geçirilen süreler uzayacaktır. Yine de, yaşamı erken sonuçlandıran nedenlerin niteliği bedensiz varlıkların bu boyuttaki hâllerini de farklılaştıracaktır. En önemli faktör niyettir. Yaşayan bedeni içindeki bir katil toplumda istenmeyen bir üyedir ama, zamanından önce ölen bir katilin ruhu daha da tehlikelidir. Toplum birincisine karşı kendisini koruyabilecektir ama bu umursamazlık şartlarında ikincisine karşı tamamen savunmasızdır.

Sonunda, ilahî üçlüyü oluşturan insan unsurları Arzu boyutunu terkedecektir. İlahî Üçlü unsur, ışınlarıyla Üst akı (Higher Manas), bu kez dünya yaşamında elde edilen renkli deneyimlerle donatılmış olarak geri çekecektir.

Şimdi, insanın ilahî unsurları tarafından Arzu boyutunda terkedilen arzu bedeninin sonunun ne olacağını düşünelim. Geçmiş yaşam asil ve temizse, hatta ortalama olarak iyilikle yaşanmışsa; çok az bir canlılık içeren bu kabuk hızla dağılacaktır.

Dağılmakta olan Arzu bedeni oluşturan moleküller, üzerlerinde hâlâ dünya yaşamında aldıkları izlenimlerin izini taşımaktadırlar. Psikoloji bilimine göre otomatik eylem, belirli uyarılar alan hücrelerin belirli titreşimler göstermesi ve aynı tür uyarılar geldiği zaman bu titreşimleri reflekse benzer şekilde alışkanlık hâline getirmesidir. İşte

terkedilen arzu beden güçlüyse dünya yaşamında beden dışından gelen etkiler yanında Alt Akıldan gelen tepkiler için de bir alıcı olmuştur. Benzer etkilerde benzer tepkiler, benzer titreşimler göstermeyi alışkanlık hâline getirmiştir. İlahî üçlü unsur terkettiğinde, bu kendiliğinden titreşimler ârzu bedende kalmış olacaktır. Bilinci olmamasına rağmen, güçlü duyguları alarak kendiliğinden titreşimler verecek; dünyevî sahnelere, dünyevî şartlara, düzenlere ve duygulara karşı refleksi olacak ama bu refleks hareketi bilinçli hiçbir niyetten kaynaklanmayacaktır.

Düşük karakterli bir medyum, kendi etrafında bulunan arzu kabuğunu hayvansı arzular, aptalca ve mantıksız düşüncelerle etkileyebilecektir. Üstelik otomatik tepkiler verebilen bu kabuk, dünyada bizim göremediğimiz yarı-bilinçli ilkel varlıklar tarafından ele geçirilecek ve türlü yaramazlıklar ve hileler için kullanılacaktır. İşte seans salonlarında görülen çocukça gariplikler, arzu bedeni oluşturan ve artık dağılmaya başlayan molekülleri kullanan ilkel yaratıkların eseridir. Saç çekme, tokatlama, müzik aletlerine dokunma, eşyaları etrafa fırlatma gibi...

(NOT: İkel yaratıklar olarak tanımlanan varlıklar, ölümlerinden hemen önce kendilerini ilahî güce bağlayan bağlarını koparmış ve böylece Arzu boyutunda arzu bedenden oluşan bir kabuğun içerisinde Alt akılla kalmış varlıklar olarak tanımlanmaktadır. Arzu ve tutkuyla birlikte Alt Akıl, dünyaya geri dönmek isteyecek ama ne gerçekten bir bilinci ve ne de bir bedeni olacaktır. Sahip olabilecekleri tek beden, dağılmakta olan ve terkedilen arzu beden kabuğudur. Dağılmakta olan kabukla birlikte dağılıp yok olacaklardır. Hiçbir şekilde, bir eylemde bulunma ya da zarar verme imkanları yoktur.)

Bu tanımla, Türkçedeki "cin" kavramıyla benzerlik göstermektedir.)

İlahî Üçlü unsurun sonu – Devachan (Geçici cennet)

Geçmiş yaşamımızı gözden geçirdiğimiz üç zaman vardır: Birincisi ölmekte ve fiziksel bedenimizi terketmekte olduğumuz zaman, ikincisi İlahî EGO'nun arzu boyutundan çıkarak Devachan'a girmekte olduğumuz zaman, üçüncüsü ise dünya gibi herhangi bir gezegendeki tüm yaşam serilerimizi tamamladığımız zaman. İlahî EGO'ya ve İlahî Üçlüye ruhsal katkıda bulunamayan çok ender kişiler haricinde herkes, Arzu boyutundan sonra er ya da geç, Devachan'a gelecektir.

Geçici Cennet'e giriş, arzu boyutundaki uykunun bitiminden hemen sonradır. Varlığın geçmiş yaşamını ikinci kez gözden hatırlaması, arzu boyutunun bitimine doğru yavaşça gerçekleşir. Bu aşamada henüz mükemmel ve tam olarak hatırlanamasa da, Geçici Cennet'e girişte tüm detaylarıyla hatırlanır. Geçmiş yaşamdan getirilmiş anıların içine EGO, ağır ağır ve bir suya batar gibi dalar. İlk gününden dünyanın terkedilişi olan son gününe kadar tüm anılar yeniden "yaşanır". Tümü, EGO'nun ruhsal gözü önünden sırasıyla teker teker geçer ama bu anıların içinden sadece EGO tarafından önemli sayılanlar seçilerek diğerleri ebediyen yok olmaya ya da yeniden arzu boyutuna ve arzu kabuğuna dönmek üzere EGO'dan atılır. Devachan'da yeniden doğan sadece geçmişten kalan ister sevgi isterse nefret olsun, ruhsal özelliklerdir. Bir insanın iki fotoğrafının bile birbirinden farklı olduğu gibi, Devachan'da da hiçbir durum birbirinin aynı değildir.

Düşünce (Manas), İlahî EGO (Buddhi) ve Yüksek Benlik (Atman)'ın oluşturduğu ilahî üçlü şimdiki bedensiz hâliyle daha özgürdür ve her doğuşunda değiştirdiği bedenleri olmaksızın asıl benliğine daha yakındır. Gerçek evi burası ve gerçek kimliği de bu hâlidir. Bu gerçek kimliğinden zaman zaman fiziksel dünyaya doğmakta ve elde ettiği

deneyim ve bilgileri kendisiyle birlikte yine Geçici Cennet'e getirmektedir. Gerçek kimlik, dünyada geçici bir süre sürgünde ya da hapiste gibi kalmakta ama her zaman asıl evine özlem duymaktadır.

İki tür bilinçli varlık olduğu belirtilmektedir: Fiziksel ve ruhsal. Fiziksel varlık, değişken ve geçici olduğu için bilincimiz açısından sadece bir görüntü-yanılsamadır. Ruhsal boyutlardaki yaşamlarımız yanılsama olarak değil, bir gerçek olarak algılanmalıdır; çünkü oradaki "Ben" değişmez ve ölümsüzdür. Fiziksel dünyadaki formları oluşturan özlerin ne bir başlangıcı ve ne de bir sonu olduğundan, asıl gerçek bu özlerdir ve fiziksel dünya sadece yanılsamadır.

Kaba fiziksel yapımız Geçici Cennet'te yoktur, fiziksel yapının doğurduğu kısıtlamalar yoktur; orada akıl kendi evindedir, istemek yaratmak, düşünmek de görmektir. Bu bakımdan, ölüm, yeni ve daha iyi bir yaşama doğuştur. Mezarın ötesindeki yaşam gözyaşının, üzüntünün, iç çekmenin, öfkenin, şiddetin vb. olmadığı bir yaşamdır.

Geçici Cennet'te insanın uzay ve zaman kavramları yoktur. Oranın doğası insanı aldatmaz, oranın doğası dünyada olduğundan çok daha mutlu ve sevinçli şeyler sağlar. Oysa dünyada tüm kötü şartlar ve şanslar onun aleyhinedir. Geçici Cennet'teki yaşamı rüyaya benzetmek saygısızlıktır; şu kadar ki eğer rüyaya benzese bile o rüya, fiziksel dünyaya ait bir rüya değil, ruhsal ve ilahî bir boyuta ait olacaktır.

Geçici Cennet'te insan, dünyadaki deneyimlerini özümseyecektir. Başlangıçta dünya deneyimleri güçlü olacak ve oradaki yaşam da dünya yaşamının devamı niteliğinde olacaktır. Gittikçe, dünya deneyimleri önemini kaybedecek ve insan dünyayı sadece bir geçiş birimi olarak görecektir. İnsan, bir sarkaç gibi, doğumla ölüm arasında gidip gelirken kendisini, bilincini mükemmelleştirecek ve bir yerden sonra, yeni deneyimler edinmek için dünyaya yeniden doğmak zorunda kalmayacaktır. İşte şimdi, son dönüşümünün de

zamanıdır ve artık, İlahî bir varlık olacak, bilincinde hiçbir değişim olmadan evrenin dilediği bölgelerine gidip yaratılışa katılabilecektir.

Geçici Cennet'teki her bireysel durum, geride bırakılan dünya tarafından şekillendirilmiş olacaktır. Ancak, Geçici Cennet'te dünyadaki gibi aptalca eylemler ve aptalca zaman kayıpları olmayacaktır.

Cennet'e giren ruhların, yeni doğmuş bir bebek gibi saf ve masum olmaları gerekmemektedir. Orada olmaları, içlerindeki iyiliğin kötülüğe baskın olmasından kaynaklanmaktadır. ***Karma yasası, bir sonraki doğumunda onu yine takip etmek üzere bir süreliğine geriye çekilmekte***, sadece insanın getirdiği iyi davranış ve niyetleri, sözleri ve düşünceleri kalmaktadır.. Günahı olanlar bile, Karma yasasına uygun olarak bedelini daha sonra ödeyeceklerdir ama cennette, sadece ödül olacaktır. Cennettekiler, kendisinden önce gitmiş olsun ya da henüz dünyada olsun, sevdikleriyle birlikte mutlu bir rüya gibi neşeli, masum ve aktif bir yaşam süreceklerdir. ***Cennetteki yaşamda her şey gerçektir ama yine her şey, dünyadaki rüyada olduğu gibi sadece kendi aklımızın ürünü olacaktır.***

Kendi aklımızın ürünü olduğu içindir ki, cennetteki yaşam monoton bir yaşam olmayacaktır. Mutluluğun milyarlarca farklı formları olacaktır. Her ikisi de mutlu oldukları halde, dürüst bir işçiyle dürüst bir milyonerin mutluluk tanımları ve ortamları da farklı olacaktır. Daha doğrusu, bir piyanistle bir ressamı, bir işçiyle askeri mutlu edecek şeyler farklı olacaktır.

Cennette geçen süre, ortalama olarak yaklaşık 1500 yıldır. Her bir insan için ana kural, dünyada geçirilen her yıl için 100 yıldır. Örneğin 50 yaşında ölen birisinin cennette kalma süresi 5000 yıl etmektedir. Buna rağmen, iki doğum arasında burada geçirilen sürenin ortalamasının düşük olması, cennete gelenlerin büyük bir

çoğunluğunun, maddeci doğalarından ötürü kendilerinde ruhsal bir haz alma yeteneği geliştirememiş olmaları ve fazla kalmak istememeleridir.

Cehennem - (Avitchi)

Her insan ruhu, Arzu boyutundan çıktıktan sonra Düşünce (Manas), İlahî EGO (Buddhi) ve Yüksek Benlik (Atman)'dan oluşan ilahî üçlü unsuruyla cennete gitmekte, buradaki dinlenmesinden sonra, kendini daha da geliştirmek ve başka yeni deneyimler edinmek için reenkarnasyon yoluyla yeniden dünyaya gelmektedir.

Ama şüphesiz, “bir ruhu varsa!”.

Dünyadan Arzu boyutuna gelen insan unsurlarının İlahî EGO ve Yüksek Benliğe ulaşmalarında geçişi sağlayan Düşünce-Akıl (Manas)'tır. Üst ve Alt Akıl olarak iki değişik nitelikte görülen Akıl, bir yandan Arzu boyutuna ve diğer yandan İlahî EGO boyutuna tutunmakta, Arzu boyutunda arzu ve tutkularının etkisini azalttıktan sonra, ilahî nitelik taşıyan EGO'suna yaptığı katkılar nedeniyle, cennet boyutuna girmeye “lâıyk” olmaktadır.

Ama eğer insan, geçmiş yaşamı boyunca ruhundan gelen ışığı hiç hissetmemiş, sürekli ve kasıtlı olarak kötülüğü amaç edinmiş, mantıksız ve kontrolsüz arzu ve duygularıyla yaşadığı ortama yarar değil zarar vermiş birisiyse, içindeki ilahî EGO'yla daha yaşarken bağını tamamen koparmış olacaktır.

Şimdi birbirlerinden bağımsız olarak bir yanda cennete ulaşmak isteyen EGO, diğer yanda hayvansı bir varlık vardır.

İlahî EGO'nun bu durumda iki seçeneği vardır: Ya, sil baştan yeni bir doğum serisi başlatarak fiziksel dünyadan bilgi ve deneyimler almaya devam edecek, ya da bireysel EGO olmaktan çıkarak, hiçbir fiziksel deneyim ve bilgi elde edememiş halde, Nirvana'ya geri

dönerek orada eriyecektir. Fiziksel dünyadaki tarladan hasat toplamaya gelen benlik, hiçbir hasat toplayamadığı gibi, tarlasını da kaybetmiş durumdadır. Tâbir yerindeyse, proje başarısız olmuştur.

Yüksek unsurlarından ve ilahî yapısından kopmuş olan Alt Aklın geleceği daha korkunçtur. Artık Üst Akılla bağı kalmamış hayvansı arzu beden kendisini astral akıntıya bırakacak, fiziksel dünyadaki arzu ve tutkularına duyduğu sempati ve çekimle psişik açıdan güçsüz ve savunmasız olan bir insanın bedenine girecek ve tamamen ele geçirmek amacıyla onun ilahî ışığıyla bir savaş başlatacaktır. Robert Louis Stevenson'un 1886 tarihli "Dr. Jekyll ve Bay Hyde" adlı romanında olduğu gibi, aynı beden içerisinde birisi iyi diğeri kötü, birbirinin zıttı olan iki kişilik olacaktır.

Bedenin gerçek kişiliği yarı-bilinçli bir halde kimliğini bir daha bulamayacağı şekilde kaybedecektir. Daha yaşarken ruhsuz bir varlık olacağı için, öldüğünde de bir ruhu olmayacaktır. Arzu boyutundan daha ileriye, yukarıya çıkamadığı için dünya atmosferinde cehennem olarak nitelenen bir boyutta kalacaktır.

Ruhsuz varlıklar, bir sarkaç gibi, arzu boyutuyla cehennem boyutu arasında hiç ara vermeksizin gidip gelecekler ve acı çekeceklerdir.

Gizli Öğreti'de belki de bir istisna olarak, belirli bir yer de belirtilmektedir. Avirchi, Sankristçede aynı zamanda dünya anlamına da gelen "Myalba" nın diğer adıdır. Batı dillerindeki "Inferno" sözcüğü de "aşağıdaki bölge" anlamındadır. Sözcüklerin çağrıştırdığı kavrama paralel bir şekilde, görülemeyen cehennemin de, yer kabuğunun altında kayalardan oluşan bir bölge olduğu belirtilmektedir. Buraya bir kere düşenin, kurtulma şansı yoktur.

Dünya yıllarıyla belirtmenin anlamsız olacağı uzun süreler sonunda, bir zamanlar yaşayanlar taşlaşmış fosil haline gelecekler ve artık acılara ve cezalara karşı da duyarsız olacaklardır.

Sonunda parçalanacak ve kozik toz hâline geleceklerdir. Bu gölge varlıklar dağıldıklarında, hâlâ içlerinde bulunan bir şey bu toz bulutundan çıkarak kaçacaktır. Bu; yeniden ruhlar dünyasına dönen ruh tohumudur.

DÜNYAYA DÖNÜŞ (REENKARNASYON)

Sonunda, cennette edinilen deneyimler tamamen özüksendiğinde ruh yeniden fiziksel boyuttaki maddi yaşamı özler. EGO şimdi dünyaya yeni bilgiler ve deneyimlerle geri dönmeye hazırdır.

Bir anlamda, dünyada sevdiğimiz ve kullandığımız yetenekleri soyut ve ideal yetenekler olmaları şartıyla cennette daha da geliştirmek mümkündür. Müzik, resim, şiir vb.

EGO, cennetten çıktıktan sonra dünyada yeniden doğmak üzereyken madde boyutunun atmosferinde bir önceki yaşamında neden olduğu şeylerle karşılaşır. Cennetteyken tüm acılardan ve üzüntülerden uzaktır ama, yaptığı şeyler ölmemiş, sadece nedenlerin sonuçları dondurulmuştur. Baharda filizlenen tohumların o zamana kadar toprak altında saklı kaldıkları gibi, bu Karma tohumları da cennetteki sürede saklı kalmışlardır ama, şimdi yeniden doğacak olan EGO'da tekrar canlanmışlardır. Karma yasası yeniden devreye girmiştir.

Doğumlar ve ölümler böylece birbirlerini izleyerek sürüp gider. Yaşam Çarkı dönmeye devam edecektir. Ta ki, reenkarnasyon döngüsü kırılıncaya ve gerçek insan hiçbir ölümlünün doğru tanımlayamayacağı Nirvana'ya ulaşıncaya kadar...